

Олена Мартинова

Всесвіти Софії

(частина 2)

Ранок.

“Падлючий будильник більше лякає, ніж пробуджує. Ну що це за істота, що створила таке диво техніки з таким шаленим звуком? Може колись будуть пристрої, щоб можна було обирати сигнал для спокійного прокидання. Або може вже десь є такі, десь за кордоном можливостей цієї країни на цей час..”

Софія всілася на софі та намагалася продерти очі. Гладила своє обличчя, щось мугикала, згадувала, що там на першу пару в училищі. Зрозумівши, що то буде хореографія промимрила якісь вранішні прокльони й потягнулась руками вперед повільно позіхаючи. Прислухалася, все тихо.

“Мабуть, мати ще спить, бо в неї сьогодні вихідний.”

Ще трохи посиділа і попленталася до ванної кімнати. Потім зробила собі омлет, намастила шматок білого хліба маслом і залила кип'ятком у чашці якийсь дивний порошок, що називався кавою, але вона в цьому сумнівалася, проте вибору особливо не було, бо той чай на смак теж не давав надії на підняття тону.

Їхати треба було з пересадкою, хоча частенько у такі вранішні для її організму часи, вона була готова витратити гроші на таксі, але до наступної стипендії залишалось вже не багато, тож треба було економити.

На зупинці другого тролейбусу зустрілася з однокурсниками, вони, знаючи цю її кумедну ваду важко прокидатися зрання, ніжно над нею кепкували.

День проходив нормально, без будь-яких ексцесів. На щастя сьогодні не було загальноосвітніх предметів, бо найбільш нервове напруження ставалося на уроках з російської літератури, коли від неї вимагали уважно читати твори Максима Горького, а потім ще й робити так звані правильно-оцінюючі відповіді. На цьому вона завжди зривалася, бо їй було гидко удавати захоплення від усього того дикого й псевдотрагічного життя комуністичного терору. Але навіть наприкінці 80-х це було небезпечно, бо сама вчителька ще була ревним членом партії та мала чоловіка партократа. Інші потроху відходили від цього статусу “лояльності до режиму”, бо іноді їхні чоловіки возили з собою за кордон по відрядженнях. Але всередині країни вони всі трималися позиції нейтральних, хоча і там, і тут поводитися, як пародія на культурне товариство. Підлаштовувалися під наявні умови, наче таргани, колаборували з будь-яким режимом. Там розповідали, як тут погано, а тут, з вдаваною байдужими обличчями казали, що там нема чого робити.

Тож сьогодні день був творчий. Тільки не закінчилася остання пара. Софія з однокласниками виходили з аудиторії, як на неї буквально наскочив один хлопець. Вона скрикнула й усміхнулася, то був Міхаел Вишневський, він вже рік тому закінчив навчання, але вони близько дружили та продовжували спілкуватися й творити як зазвичай.

- Ох, сонце, привіт! Добре, що я вас ще тут перехопив, бо не можу чекати до вечора, хочу вам щось розповісти..

Він аж запихався. Чи то від бігу, чи то від радості. Вони поцілувалися, привіталися і рушили по коридору.

- Мишо, зачекай ми речі заберемо з роздягальні й підемо до скверу, там нормально потеревенимо.

- А може до нашого улюбленого кафе, на італійське морозиво, ви як?

- Ой, слухайте, я зараз не дуже багата, треба трохи протягти до стипендії. - відповіла Софія

- Спокійно, у мене є достатньо, я ж серед вас вже працюючий, - з посміхом казав Міхаел.

- У мене теж є достатньо, вчора родичі винагородили, - підморгуючи озвалася Даніела Рейнік, найліпша її подруга.
- Тоді я наступного разу годую. - Не заспокоювалася Софія.
- Ага, давай, годувальниця, йди вже збирайся. - Миша вже штовхав їх до роздягальні.

Дівчата зібралися і вони утрюх рушили на Хрещатик, де на розі з вул. Карла Маркса було відкрито перший такий заклад, в якому готували морозиво за італійським рецептом. Це для них був немов маленький, солодкий, затишний простір, що висмикував їх з того напружено-червоного декору, та пригнічення усього особисто-творчого, що йшло у супереч догмам комуністичного агресивного недоумства. І чим більше вони вивчали та порівнювали тоталітарні й монотеїстичні ідеології та релігії, тим менше знаходили відмінностей. Спочатку їх це шокувало, потім пригнічувало на якийсь час. Але згодом вони вирішили триматися разом, будь-що і творити своє, нехай навіть "у стіл". Щоб потім, коли вирвуться звідси, або щось кардинально зміниться завдяки зовнішнім факторам, то дістати все і реалізувати. Хоча на швидкі зміни всередині країни надії було мало вони реально усвідомлювали, хто їх переважно оточує і яка мала частина населення має подібні світобачення. Тож, наразі мали не зважати й шукати шляхи, як прикрасити своє існування. І ось саме це морозиво давало їм різні кольори вкупі зі смаком. Коштувало воно звичайно дорожче, ніж інше фабричне, але іноді підняти собі гормони радості можна було собі дозволити.

- По дорозі, ще у тролейбусі, Миша почав свою оповідку.
- Ну, що, любі мої, маю для вас цікаву новину - пропозицію.. зрештою, якщо погодимось, треба буде трішки витратитися на костюми та фонограми.
- Мииш, слухай, ну ти почав з плеча. Інтрига накрила. - засміялася Софія.
- Ось, вже майже доїхали, зараз всядемося і розповім усі деталі.

Вони вийшли на зупинці, але треба було ще трохи пройти через центральну площу з фонтанами, яку вони називали Рулетка, за формою фонтанів з кольорами та музикою у вечері. Спустилися у підземний перехід і побачили ще одного свого близького друга, музиканта Валентина Одданого. Він теж вже закінчив навчання і поки розмірковував куди рухатися далі, грав на саксофоні в одному естрадному оркестрі.

- Аааа!! - заволали вони від радості та всі разом наскочили на нього з обіймами. - От тебе нам і було потрібно!
- Нічого собі! Уся мафія в зборі. Ви звідки? - зрадів Валентин.
- В мене є деякі новини, не міг чекати до вечора, щоб всіх обдзвонити вдома. Поїхав прямо до дівчат, забрав їх з останньої пари. Знав би де тебе зараз шукати, то .., але ось бачиш, сам знайшовся. - Миша був радісний і здивований одночасно. - Ми йдемо на морозиво і слухати мої цікаві новини. А ти куди прямуєш?
- Таак, стояти .. вже ніхто нікуди не прямує. Люди, ви подуріли? Морозиво, новини .. та ще й цікаві, я вам що - робот?! - вони всі голосно засміялися. - Ладно, розслабтеся. Я з репетиції, оце думав кави попиту, але концепція помінялася і ми йдемо на морозиво.
- Кави потім теж поп'ємо. Бо ще невідомо, що там за новини. Може ми всі підемо на нервовий перекур. - іронічно продекламувала Даніела.

Коли вони входили до кафе, то все ще сміялися. Але підозрювали, що доля їх все-таки бачить.

Замовили всього потроху, всілися за столик і затамувавши подих поглинули перші шматочки солодкої смакоти.

- Ну, що, аперитив зайшов? - вихопився Миша і потер руки від задоволення. - Тепер слухайте історію нашого імовірного майбутнього життя.

- Нівроку такий пролог! - зауважив Валентин.
Софія проковтнула ще шматочок і майже залиплим язиком промовила.
- Мишо, я тебе дуже люблю, братику, але не перетримай паузу, поки нам ще цікаво.
Він гучно захихотів і почав.
- Так, тоді з високого старту. Сьогодні зустрівся з одним колегою, він телевізійник, але ще й трохи імпресаріо. Тож він почав питатися, чи зможу я зібрати людей для програми вар'єте. Я звісно аж поперхнувся. Кажу: "я тільки таких і зможу зібрати". Він питає: "що, і музикантів теж?" Кажу: "всі жанри, які будуть потрібні". Питаю, для кого програма? Думав для телеверсії. А він каже: "розумієш, це для одного нового готельного комплексу у Болгарії. Вони відкриваються за декілька місяців і хотіли б, щоб перша програма була вже зібрана цілком. А вже потім можна буде міняти окремі номери, в залежності від часу контракту виконавців." Він там був у справах на телебаченні й познайомився з директором комплексу, вони планували для нього рекламний фільм. Тож директор відразу захотів показати там усі принади вечірніх розваг. Ви чого застигли? Ну й пики у вас! - і Міхаель зайшовся сміхом.
- Софія перша кліпнула очима, поклати ложку у креманку, бо до того моменту тримала її у руці й спитала.
- Коли починаємо?

І почався захоплюючий, цікавий процес підбору програми. Спочатку, звісно, мали визначитися зі своїм репертуаром. Дівчата ще раз переслухували пісні, які їм дуже подобалися, щоб хлопці зняли аранжування. Тим часом обдзвонили тих друзів, яких вважали готовими до таких виступів вже зараз. Балет знайшовся відразу. А ось з оригінальними номерами довелося трохи помучитись, бо люди чомусь поводитися дивно, не зрозуміло. Спочатку давали згоду, потім або ховалися, або верзли якісь нісенітниці. З'ясувалося, що у деяких були домовленості зі своїми викладачами-постановниками про роботу тільки через них, але вони чомусь поводитися по-дурному, замість того, щоб відразу все пояснити та не витратити час очікування від них остаточних відповідей. Зрештою всі визначилися і була зібрана чудова програма на два відділення.

Наступним етапом було знайти зручне й не дороге приміщення для зведених репетицій перед від'їздом. А тим часом телевізійний режисер/імпресаріо Борис Тодоров займався оформленням документів, бо не у всіх звісно взагалі були закордонні паспорти. Контракти мали надійти після того, як відеоматеріал шоу проглянуть болгарські партнери.

Дівчата обрали цілий стос пісень і чекали наступного дня зустрічі з хлопцями, щоб вирішити остаточно які саме вони залишать для першого шоу. Бо Міхаель вже почав робити аранжування. Інструменти вони візьмуть з собою, але треба було прописати усі партії та про всяк випадок зберегти копії фонограм на касетах та студійних бабінах. Ніколи не знаєш, які концертні майданчики трапляться, а для телебачення це точно буде потрібно.

Тож дівчата мали першу половину дня ходити до навчального закладу і поступово домовлятися про здачу наступної сесії екстерном. Заразом зібрали максимально можливого матеріалу у тих, хто може буде запрошений на далі, переважно це були студенти старших курсів.

Балет, з яким вони домовилися про співпрацю був просто чудовий. Яскравий та сучасний. Вони продовжували свої репетиції, чекали, коли згодом до них приєднаються усі решта.

Увечері вирішили зібратися у Софії. Міхаель трохи запізнювався, але вони не переймалися. Поки готували щось попоїсти, розуміючи, що на нього водночас впало

багато справ. Принагідно теж міркували над тим, як розподілити між всіма задачі щодо підготовки. Дівчата взяли на себе ще й створення костюмів.

- Дівчата, я думаю, що візьму декілька пісень і теж познімаю аранжування, а то наш Міша може все й не встигне зробити. А я все одно виписую собі партії саксофона, навіть там, де їх нема. - сказав Валентин.
- Ах, точно! Молочинка, Вал! - Софія зупинила замішувати тісто для млинців, повернулася і чмокнула його у скроню.
- А що ще треба зробити, щоб отримати таку “молочинку”? - запитав він широко посміхаючись.

Вони, очевидячки, подобалися один одному, але обидва думали про одне й теж саме. Зараз треба сконцентруватися на програмі, а там все природньо само проявиться.

- Думаю, що ми всі рухаємося у вірному напрямку і натворимо на багато “молочинок”. - вона підморгнула і почала виливати тісто на пательню.

Тут у двері продзвонили й Данієла кинулася до коридору з криком.

- Я відкрию!
- Ну звісно, - ніжно пошепки зауважила Софія. - сподіваюсь, коли все організується вони нарешті матимуть змогу з'ясувати свої почуття.
- Ти думаєш..?!
- Та я знаю! Але обидва мовчать. Може хоч зміна обстановки щось зрушить. Не знаю, як він, а ось його мама точно буде у захваті. Нарешті в його житті з'явиться гарнуня, та ще і єврейська дівчина. Ні, ні .. вона всіх його дівчат сприймала приязно, бо ж зрештою і сама одружена з українцем. Але все одно потайки чекає .. Я з ними знайома з дитинства, наші мамі часто працюють разом.
- Я не знав, чесно кажучи, думав .., бо ви завжди разом. - знітився Валентин — А вона Дані вже знає?
- Ммм, загалом, як мою подругу. Тільки тсс..!

Він махнув головою і задоволено посміхався. І вчасно. Бо в ту ж мить Міхаель майже влетів з вигуком.

- Агааа! Відчуваю Софіїні млинці!
- Привіт — привіт!

Він її поцілував і побіг у ванну кімнату. Слідом зайшла усміхнена Дані. В руці тримала касету.

- Дав оце, сказав поставити. Каже — перша готова.

Вона підійшла до холодильника, на якому стояв магнітофон. Витягла касету з шахи та поставила свою. Кухнею рознеслася музика. Почався вступ до пісні “That's what friends are for”. Партії губної гармошки не було, тож всі зрозуміли які місця він залишив для партій Вала.

- Ого, так швидко! І так класно! Чувак — ти супер! - відреагував Валентин.

Міхаель вже стояв прихилившись до дверного отвору.

- Дівчата, а ну, впівголоса проспівайте фразу. Я хоч з тональністю не лажанувся? Щоб всім було зручно.

Дівчата м'якенько заспівали приспів. “ Keep smiling, keep shining..”

Валентин просявав.

- Люди, в мене аж мурахи по шкірі й це я ще не грав!

Всі засміялися.

- Ну, я думаю, що все це тільки починається. В процесі зможемо і своє писати. Зараз головне почати. Але, Миша, ти бох. Все звучить натурально і чую трохи свого все-таки додав. Браво. - Софія не припиняла перекладати млинці на тарілку.

Наступного тижня всі були заклопотані зборами, репетиціями, прогонами програми. Відео матеріал вже відправили та з дня на день чекали на остаточну відповідь або зауваження, та контракти. До того моменту закордонні паспорти для всіх мають бути оформлені. Костюми вийшли дуже стильні та могли легко трансформуватися від форми виступу.

Міхаель поспішав, до найближчого телефону автомату один квартал.

- Алоо, Софійко, добре, що ти вдома. А Дані часом не з тобою?
- Ще ні, вона має скоро приїхати, ми закінчили з останнім костюмом і хочемо ще раз все перевірити разом. Які новини?
- Гаразд, слухай, тоді дочекайся її і їдьте до контори, ми з Борисом тут, ти ж пам'ятаєш, де це? - З приколом проказав він. - Буде добре, якщо ми всі разом прочитаємо відповідь від болгар та продивимось контракти.
- Ох! Як чудово! Чи там щось не те?
- Ні, ні !! Спокійно, все те! Але маємо вирішувати все разом. Я зараз спробую Вала знайти, бо не хочеться втрачати ще один день. Завтра заберемо паспорти й відразу можемо віддавати на візи.
- Так, звісно, О! Чекай, напевно Дані прийшла, тож ми скоро будемо.
- Я вас обожнюю..
- Ага, то ти їй частіше кажи. - з посміхом зауважила Софія
- Кому їй?
- Добре, конспіратор, ми скоро побачимось.

Вона швидко переповіла все Даніелі, поки та залишала костюми. Софія зібралася і вони хутко поїхали до місця збору, де проводили й репетиції з балетом. До Хрещатика дісталися на тролейбусі за пів години.

Борис зачитав їм листа від болгарських колег. Відразу перекладав. Там всі були просто у захваті. Директор комплексу не міг дочекатися зустрічі з таким надбанням. Пропонував відразу контракт на рік, а далі за бажанням можна було продовжувати. Навіть пропонував самим добрати музикантів з місцевих, щоб мати повноцінний бенд. Тож всі були задоволені та лишалося тільки отримати візи, купити квитки на поїзд і вирушити у нове життя.

Вокзал, перша платформа, потяг Київ-Софія, з вагоном, що перечеплять у Русе і він доведе усіх до Варни. Людей було багато, речей теж. Пообнімалися з батьками й друзями, пообіцяли відразу сповістити по приїзді та розміщенні. Принаймні Борис зможе зателефонувати матері Софії, а вона вже зв'яжеться з батьками Даніелі й всіх решта. Потяг рушив, вони все ще розкладали речі, щоб було зручно їхати наступні півтори доби. Їжі було вдосталь, настрій такий, що не знали, чи зможуть заснути.

Над вечір наступного дня прибули до Варни. Зустрічати приїхав адміністратор готелю на автобусі. Був дуже радісний і натхненний, тож всю дорогу розповідав, як вони раді їхньому приїзду та як прикро, що вже зовсім затемніло і вони не побачать краєвиди, задля першого враження. Дісталися до комплексу "Дружба", де був розташований готель зі всіма його принадами. Софія його відразу заспокоїла, що мають разом провести цей рік, як мінімум, щоб все роздивитися і навіть звикнути. Це привело його у суцільний захват.

Всі відразу розселилися і вирішили всі ознайомчі зустрічі відкласти на завтра, щоб трохи адаптуватися й освіжитися після дороги.

2

Пройшов місяць, як програма працювала у готельному комплексі. Всі були задоволені й гості, які заповнювали залу вар'єте кожного вечора, і керівництво, що

бачило перспективу подальшого розвитку комплексу, підраховуючи прибуток, і самі артисти, що отримували достойні гонорари та радісну публіку.

Борис з Міхаелем вже домовлялися з директором про відкриття артистичного агентства, задля розширення кола виступів по всій країні, для початку. Софія пропонувала час від часу робити телеверсії шоу. Вона вже досить добре опанувала болгарську мову і день за днем все більше почувалася там, як вдома. В них побільшало друзів, переважно це були грецькі студенти місцевого університету, які дуже часто збиралися в тому комплексі.

Стосунки між Данієлою та Міхаелем нарешті набули зрозумілої форми. Вони вже не тримали дистанцію, а віддавалися своїм почуттям. А Валентин все ще не наважувався зізнатися і продовжував вичікувати. Він оберігав її, був найближчим другом, але напевно сам боявся якоїсь прив'язки та імовірних ревнощів, що могли виявитися фатальними, знаючи волелюбність та глибину душі своєї Софії. Вона б його за це перестала поважати та й довіряти, напевно. Він бачив, як вона розквітає, розвивається і яку притягує увагу людей. Той, хто хоча б раз з нею спілкувався, вже з нетерпінням чекав наступної зустрічі. Принаймні у комплексі її очевидно любили всі, від масажиста у басейні, до директора готелю.

Одного дня вони вчотирьох мали їхати до Бургасу, щоб виступити на одному заході у місті та зустрітися з управляючим ще одного бару-варієте на узбережжі. Так склалося, що Софія захотіла поїхати трохи раніше, щоб спершу дорогою зайти до магазину швейної та в'язальної фурнітури. Вони про це домовлялися сидячи за столиком біля басейну. Поряд знаходився один з адміністраторів, на ім'я Хрісто. Він був болгарський циган, юнак працював у готелі передмістя Варни, хоча сам жив десь біля Бургасу. Почувши їхню розмову він запропонував підвезти її, бо як раз збирався на свої вихідні до дому й це було дуже доречно, тож всі подякували за таку пропозицію.

Наступного дня Хрісто зателефонував до неї дізнатися, чи вона готова виїжджати. І за пів години вони рушили. Спершу він її висадив біля магазину і поїхав на годинку по своїх справах. Софія тим часом занурилася у процес вибору ниток та аксесуарів дня нової кофтинки. Знайшла все, що бажала і задоволена вийшла трохи прогулятися центром міста.

Раптом почула знайомий голос, що її кликав.

- Софі му!! - погукав ззаду неї.

Вона озирнулася і побачила Сотіріса, її грецького друга. Вони обійнялися і попрямували далі разом.

- Ти чому сама, куди прямуєш? - спитав він.

- Десь за пів години маю зустрітися з Хрісто, нашим адміністратором з готелю. Він запропонував підвезти мене до Бургасу. Ми маємо там деякі зустрічі та виступ ввечері.

- Якби я знав заздалегідь, то з радістю б відвіз тебе. Чому не зателефонувала?

- Дякую, мій дорогенький, але вчора все спонтанно вирішилося, тож .. наступного разу, звісно, тобі першому подзвоню. - вона лагідно посміхалася.

- А виступ ваш о котрій? Може ми з хлопцями встигнемо до вас.

- Початок о 9-й. Там якась подія міська. Все буде на відкритій сцені.

- Чудово! Думаю, наші зрадіють прогулятися, ще й вас побачити.

Вони ще трохи погуляли, покуштували баниці з кавою, попрощалися, а вона залишилася чекати.

За кілька хвилин з'явився Хрісто. Софія сіла у його Ладу 8-ї моделі й вони рушили у напрямку Бургаса. Дорога займала понад годину, але вони мали достатньо часу в запасі. Хоча вікно було трохи прочинене, Софія відчула запах алкоголю дуже близько. Проте відразу відігнала моторошні думки, сподівалася Хрісто розуміє, що йому ще повертатися до роботи у готель і зайві інциденти з

міліцією будуть шкідливі здебільшого для нього самого.

- Ти щось спиртне тут пролив? - наївно спитала вона.
- Таак, трохи. Не звертай увагу, з часом вивітриться. - відповів він і прикуривши сигарету протягнув їй запальничку.
- У мене тут касета нова з собою, думаю тобі має сподобатися, ви ж усе англійською співаєте.
- Так, але ми й своє пишемо, трохи згодом всі почують.
- Цікаво, - і він перемотав касету на початок.

У салоні залунав якийсь не дуже гармонійний поп-рок.

- Ну, як тобі?
- Вибач, це просто не мій стиль. Але якщо тобі подобається, звісно залиш, я ж тут ніби, як у гостях.

Десь за пів години, як вони проїхали він почав звертати з траси, раптом звернув увагу, що було б не зайве заїхати на заправку.

Софія раптом відчувла якусь вже невпинну тривогу. Їй і так було не зовсім комфортно і з цим запахом, і з цією музикою. Але тут її аж стисло всередині.

- Щось я не бачу тут заправок. - ледь тремтячим голосом зауважила вона.
- Та годі тобі, ти ж сама погодилася зі мною їхати, думаєш я не зрозумів, що ти теж згодна?
- Згодна на що?!
- Ей! Ти мене за ідіота тримаєш? Поїхала, тож давай, не випендрюйся. Хочеш, можеш трохи пива хильнути. Час у нас ще є на все..
- Ти здурів?! ... - вона не могла отямитися і сподівалася, що все це якийсь дурний жарт.

Та вона не встигла закінчити фразу, як він схопив її за шию та почав опускати сидіння. Софія настільки була шокована, що відбиваючись у такому вузькому просторі тільки шкодила сама собі. Бо він напевно був сильніший. У голові тим часом проносилися лише давні глузливі репліки родичів: "та кому ти потрібна, хто тебе буде слухати?" Вона втікала від цього знецінення, намагалася створити себе справжню на новому місці. І тут цей шлейф ганебного приниження, яким її годували у радянському суспільстві тепер наздогнав її. Усі моменти душевного насилля одночасно злилися у фізичний біль і страх.

Софія майже прохрипіла "Ніііі!!" і все стихло...

Почувся легкий Стук-Стук-Стук. Поворот ручки..

— Софія, пташко, ти просила тебе розбудити. Прокидайся дорогенька.

"Чий це голос? Кого я просила мене розбудити? То що, все до того було кошмаром?" Софія намагалася осягнути щось не відкриваючи очей.

"Пташка!? Де я вже це чула? А решта сказане було навіть не болгарською. Проте ж я все зрозуміла. Агапі му?! Так це ж грецька!" І вона хутко розплющила очі, відразу ж підвелася на ліжку. Те, що вона побачила навколо змусило її отетеріти. Це була не та кімната у будинку, де вони жили разом з усіма артистами. Вона намагалася згадати, що сталося вчора, може вони випили занадто і її хтось з друзів забрав до себе додому. Питань було більше ніж достатньо. Та ще й той кошмар з насиллям ніяк не вивітрувався з пам'яті. Але ж все було ніби насправді. Вона чітко все пам'ятала і фізично й емоційно.

"А може це Сотиріс мене знайшов якимось чином і непритомну відвіз до себе? Але хто ж тоді це будив зараз, бо голос був жіночий і ніби знайомий. Маячня якась, але треба розібратися." Софія потерла очі, потягнулася і почала поглядом шукати свої речі.

Кімната була дуже мила й охайна. Ліжко застелене ніжним блакитним покривалом.

Праворуч всю стіну займала шафа. Ліворуч вона побачила туалетний столик, високі вікна, напевно вихід на балкон, а навпроти, у кутку тумба з невеликим телевізором і відеомагнітофоном, на поличках стояли книжки та касети. Далі комод, на якому була магнітола. А ще на стіні була висіла картина з квітів каштану і птахами на гілках.

Перше, що вона вирішила зробити, це увімкнути телевізор і впевнитися нарешті де вона знаходиться. На екрані з'явилася картинка, Софія вдивлялася у куток, щоб розгледіти назву каналу.

“Мега?! Що це за канал, не пам'ятаю такого.” - Подумала вона.

“Може якийсь місцевий поза Варною?”

І тут раптом її аж підкинуло, бо усі титри були написані грецькою абеткою.

“Так, стоп. Може це супутник ловить?”

Вона перемкнула на інший канал.

“ANT1 і теж усе написано грецькою. Що тут, в дідька, відбувається? Треба напевно вийти з кімнати й хоч щось з'ясувати.”

Вона пошукала очима свої речі, але нічого знайомого не побачила. Тож ризикнула позичити чийсь кофтинку, бо сама була вдягнена у щось на кшталт домашньої піжами. Зауваживши, який приємний трикотаж, мабуть, з корекома, бо такі костюмчики вона бачила у тих валютних магазинах і мріяла якось назбирати суму, щоб купити доларів саме для цього.

Кофтинка була очевидно саме до цього комплекту. Софія всунула ноги у капці, що стояли поруч і помалу, тихенько відчинила двері. Визирнула на зовні, зрозуміла, що ця кімната розташована не на першому поверсі, бо побачила сходи. Поряд були ще двері. За одними була ванна кімната, а інші вели до ще однієї кімнати. Знизу до неї долинали чийсь голоси. Тихо ступаючи вона неквапливо спускалася. Сходи були наче мармурові, чи так і було насправді.. Дійшовши до нижнього поверху вона побачила вхідні двері та голоси вже були зовсім поряд.

- Міхалі! Ти сказав Мирославу, щоб не забули Софії привезти її улюблену платівку, що вона забула та альбом зі світлинами.
- Так, Катеріні му, я нагадав. Він навіть вже все приготував. Сказав, якщо наша пташечка знайшла своє гніздечко там, до добре буде мати ці речі поряд.
- Я її розбудила, сподіваюсь вона трохи відпочила перед концертом.. Ох!! Люба моя! Ти тут? Твій тато телефонував, але просив тебе не будити. Ще передзвонить. Він все зібрав, привезуть на зимове різдво, коли приїдуть. А, і ще Василіс теж дзвонив, сказав, що заїде за тобою о 9-й.

Сказати, що вона була ошелешена, нічого не сказати. Так і стояла немов оніміла. Вглядалася у цю жінку, намагалася згадати звідки вона її знає чи знала. Було відчуття чогось знайомого, навіть рідного.

“Тато мій дзвонив?! Яким чином це могло статися? Ми не спілкувалися вже багато років.” - Софія намагалася швидко міркувати. “І хто такий Василіс? Єдиний, якого я імовірно знаю, це брат Сотиріса, який навідував його у Варні нещодавно.”

І тут, до кухні, в якій вже відбувалася розмова, увійшов чоловік з посмішкою на обличчі й запитав.

– Відпочила, Пташечко? Слухай, якщо тобі буде важко, то краще не домовляйся про виступи у дні навчання. А то Леся з Асексисом будуть мене сварити, що дав тобі перевантажити себе. Краще всім займатися послідовно. Хоча, я й розумію, яке це для тебе задоволення, не кажучи вже про гостей вашого джаз-клубу.

– Так, звісно. - Вона просто кліпала очима. В її свідомості починали пробуджуватися картинки-спомини 12-ти річної давнини, коли їй було 8 років і вона потрапила у свій паралельний всесвіт. А потім, з роками встигла запевнити себе, що то було звичайнісіньке сновидіння.

І ось перед нею стоїть брат її дідуся Міхаліс, його дружина Катерині. І, до речі,

половину з того, що вони говорили було грецькою, яку вона розуміла, навіть не усвідомлюючи цього. Її ніби прокрутило у калейдоскопі пам'яті, спливли усі події, усі обличчя і вона розчулена обійняла дідуса Міхаліса.

- Ну що ти Софіїнко. Все ж добре. Головне, щоб ти спокійно навчалася і добре висипалася. А друзів та творчості тобі вистачить безсумнівно.
- Дякую, мої любі. Я буду берегтися, щоб усе встигнути. Люблю вас, дуже.
- І ми тебе. - Долинав голос Катерині з кухні.

Софія повечеряла з рідними, ніяк не могла вгамувати хвилювання від такого несподіваного, але й такого бажаного повернення у свій Всесвіт, де вона почувалася собою, у своєму просторі. Треба було ще стільки з'ясувати. І про сьогоднішній концерт, і про її навчання загалом. Тож вона пішла до своєї кімнати збиратися до виступу. Хотіла подивитися на свій теперішній гардероб і зрозуміти, що буде доцільно вдягнути. Дідусь їй казав про jazz-club, тож напевно має бути щось стильне, але не вар'єтешне. Так вона собі гадала підіймаючись сходами. Була ще година до приїзду Василіса і це теж додавало хвилювань і цікавості.

Вона вже вдягнулася, тільки закінчувала свій вечірній макіяж, як подумала, що краще, про всяк випадок, перевірити, чи доречний буде такий її вигляд.

- Катерині, люба моя, подивись, будь ласка, чи добре все виглядає, чи не занадто? А то я сьогодні якась не рішуча. Може щось змінити?
- Ой, пташечко, що ти, все, як завжди добре. І навіть краще, я б сказала. Ти схоже щось трохи змінила у макіяжі. Ну, звісно, ти ж можеш експериментувати, шукати для себе образи. Все чудово!

Почувся звук дверці автівки біля дому. Катерині визирнула у вікно і сказала.

- Василіс приїхав.

Софійка миттю опинилася біля вікна і побачила високого юнака, його голова була опущена, він щось розглядав на клумбі біля стежки. Потім випростався і підійшов до вже розчинених Катериною дверей. І Софія дійсно побачила Василіса, брата її друга Сотиріса, він широко посміхався і вітався зі всіма, мов з рідними.

- Вітаю, пане Міхалісе! - гукнув він у кімнату.
- Вітаю, мій хлопче, як ти сьогодні?
- Все добре, дякую. Як ви?
- Всі здорові. Слухай, - Міхаліс заговорив майже пошепки. - А можеш постежити, щоб Софійка не перевантажувалася у дні навчання. Чи можна зробити так, щоб виступи призначалися у її вихідні? А то вона сьогодні просто відключилася і проспала, аж до вечора.
- Звісно. Я не знав, що вона так., але я простежу. Сама ж не скаже. - відповів Василіс та підморгнув.

Автівка їхала по вечірньому бульвару. З одного боку якого мерехтіли вивіски різних ресторанів, магазинів, готелів. З іншого було морське узбережжя, місяць вже малював на поверхні води свою доріжку, а зірки проявлялися своїм блиском на безхмарному небі. Софія періодично поглядала на Василіса, хотіла його роздивитися і зрозуміти, чи щось в ньому змінилося. Але разом треба було ще якось розпитати його про цей виступ. І вона вирішила піти на ризик, розповісти йому майже правду, зрозумілу для цієї реальності. Може він підтримає її у складній психологічній ситуації. Але, на диво для неї, він сам завів про це розмову.

- Софі, слухай, ти сьогодні добре відчуваєшся? Бо ти якась трохи дивна. Мовчазна така. І дивишся на мене, ніби давно не бачила.
- Добре, що ти мене так глибоко відчуваєш. Це дуже цінно для мене. - І вона злегка нахилилася, щоб поцілувати його у щок.

Він дуже зрадив такий ніжності й взяв її руку у свою, поцілував і перемкнув передачу.

– Васілі, любий, ти прав, я не дуже добре почуваюся. А точніше, трохи в халепі. Сьогодні раптом заснула, а коли прокинулася, то заледве згадала де я і що маю робити. Тому, якщо ти можеш, не смійся наді мною, а трохи допоможи оговтатися і все пригадати. Зі мною вже траплялось щось подібне у 8 років, тоді сказали, що це різко підскачили гормони стресу. Потім ми корегували все їжею та сімейною психотерапією. Зараз я думаю треба діяти так само. От тільки нагадай мені, що я маю співати.

– Пташко, ти мене трохи приголомшила, але будемо лагодити все поступово. Потім ти маєш мені про все розповісти детальніше, добре? А поки що, на скільки я знаю, ти все записуєш у свій великий зошит. Там мають бути й тексти, і програма на сьогодні. Подивись там у сумці, зелена така.

Софія відкрила сумку, там дійсно був великий зелений зошит, у твердій палітурці. Там були усі тексти пісень і окремо лежав аркуш з написом “Програма на п'ятницю”. Як же вона зраділа, побачивши, що всі пісні їй знайомі. Тож принаймні одна проблема була вирішена. Наступна, це увійти у коло музикантів, які її напевно що добре знають, проте вона їх наразі ще ні.

– Чудово! Всі пісні пам'ятаю. Тепер би колег впізнати. - трохи з посміхом продовжила Софія.

– Ти серйозно?! Що, аж так?! Але я тішуся, що ти мене пам'ятаєш.

– Ну. власне, поки ти не приїхав, я була в очікуванні, але все потроху приходить до норми.

- А що там треба з їжею? .. Добре, потім поясниш. Так, слухай. Барабанщика звуть Гіорго — ви з ним найліпші друзі. Басист — Томас. Піаніст — Спірос і саксофоніст — Валентин.

– Хто?! - аж запнулася Софія

– Валентин. Ви, доречи, разом навчаєтеся.

– Нічого собі, - майже пошепки сказала вона, сподіваючись, що шум вітру з вікна не дасть це почути.

– Про коледж теж розповідати, чи потім?

– Потім. Я тобі дуже вдячна за розуміння і довіру. Без тебе я б не впоралася, так.. Бо не хочу знов турбувати рідних. Вони, до речі, скоро мають всі приїхати на зимове різдво.

– Нарешті познайомлюсь.

– О! Це точно. І вони теж будуть раді.

Автівка під'їжджала до міста призначення, Софія зрозуміла, бо побачила вивіску “Jazz Club Фантасія”. Васіліс проїхав трохи далі вперед, потім розвернув автівку та скерував до бічного під'їзду.

– Так, люба моя, ти напевно вийди та трохи на мене зачекай. Треба поставити авто трохи підзарядитися, а потім я тебе проводжу до гримерки, щоб ти не розгубилася там зовсім.

– А, заправити чим? Я ніби заправок дорогою не бачила.

– Ммгг, зрозуміло, електрозаправки в нас майже біля кожного ліхтарного стовпа. Слухай, а з тобою зараз навіть цікаво. Така собі майже переоцінка цінностей. - і він пирснув своїм добрим сміхом. - Ладно, підемо разом, подивишся.

– Добре, дякую.

– Слухай, що ти мені постійно дякуєш? Це ж нормальні речі розуміти людину, тим паче коли вона така рідна і не може брехати про такі речі.

– Мені геть соромно. Я ніби як білий аркуш, ну, майже.. Людей деяких пам'ятаю, а ось події ні. Але я звикну і все надолужу.

– От і добре. Будемо і тебе перезаряджати.- і вони разом засміялися.

Проїхали зовсім трохи, зупинилися на розі вулиць, де була невеличка стоянка, а біля ліхтаря стояв автомат, там люди сплачували за паркування або відразу заряджали свої електроавтівки. З іншого боку був телефон.

- Васілі, скажи, а тепер всі тільки на електриці їздять?
- Ні, не всі, звісно. Хтось використовує біогаз. Кому як зручніше. Ті, хто по селах живуть використовують його також для підігріву води та обігріву оселі взимку, тож зайвий раз не переймаються, купують відразу на все.
- Аа, ясно. Це просто неймовірно.. - шепотіла вона.
- Так, пташко, з бензином вже нарешті попрощалися. Ти б той сморід ненавиділа напевно. - Він їй підморгнув. - Ну, ось і все. Нехай автівка стоїть собі, підживлюється до певного рівня, а ми підемо готуватися до твого виступу. Я тобі ось що ще скажу, ви з Гіоргосом дійсно найліпші друзі й він може відчувати, що щось не так, як зазвичай, тож можливо і йому згодом доведеться розповісти.
- Подивимось, якщо це буде необхідно, тоді так, спробуємо. Гадаєш він помітить по моїх реакціях?
- Саме так, власне, як і я помітив.
- От, трясця. Хоча, я ж цим нікому не загрожую. Сподіваюсь.
- Звісно, що ні. Радше сама собі. Але якось впораємося. О, бачу вже вдихнула, зараз будеш дякувати.

Вона засміялася та обійняла його міцно, міцно.

До початку концертної програми залишалося менше ніж година. Вони пройшли через бокові двері, подивилися у зал. Там все було прибрано, потроху збиралися офіціанти, бармени, перевдягнені в уніформу.

Софія тут подумала, що напевно традиції спілкування співробітників повсюди мають бути схожі. Тому вона перепитала Васіліса.

- Напевно, що я маю з усіма привітатися? Чи це буде недоречно?
- О, так! Звісно. А то подумают, що ти не в настрої.
- Вітаю всіх! Гарного вечора! - вигукнула Софія в сторону бару.

Звідти почулися відгуки привітання.

Вони з Васілісом пройшли по коридору і звернули до гримерок. Біля однієї вже стояв хтось з музикантів. Він повернув голову, посміхнувся і майже вигукнув.

- Ааа! Це ж йде моя, в дідька, найкраща подруга! Вітаю друже Васіліс.

Софія зрозуміла, що це і є той самий Гіоргос. Але що вона мала на це відповісти? Можливо в них були якісь звичні глузливі відповіді? Тож вона просто стояла і посміхалася.

- Ти що, знов не виспалася?

- Так, - втрутився Васіліс, - вона сьогодні геть загальмована. Не дивуйся. Може на щось не зреагувати, як зазвичай.
- Ей! я так і знав, що поки ти маєш заняття вдень, краще не планувати виступ. Але ж ти вперта. “Я потягну, я потягну”. - передражнив він її.
- До речі, я теж про це думав, наступного разу не слухай її. - Знов додав Васіліс. Вкрай задоволений, як зручно все складається. Поки що.
- Ти хоч пісні всі пам'ятаєш? - майже пирснув своїм глибоким сміхом Гіоргос. - Проте, все одно, сьогодні поставиш пюпітр з текстами. Нема чого робити з себе робота з супер пам'яттю. Нікому до цього нема діла, поки ти співаєш, а вони отримують задоволення. Хоч мені, принаймні, буде спокійніше.
- Добре, мій хлопче, сьогодні, як ти скажеш.
- Капець, вона дійсно не при собі. - вони обійнялися і хихотали вже разом.

Софія сіла за гримерний столик, придивилася на себе у дзеркалі.

“Мажэ треба освіжыты трохы та спытаці про праграму на сёгодні ще раз, про всяк выпадак.”

Пачуліся ще голасы у корыдоры.

“Мажэ, прышлі рэшта музыкантаў. Цікава, якім будзе Валентын у цьому ўсесвіці? Спавідаюсь не гіршым не гіршым, ніж у тому, хімерна-совкавому.”

- Софійко! - пачуўся голас Валентына
- Що? Я тут, зараз выйду.. - вона ўхопіла аркуш з напісанаю праграмою і выйшла да ўсіх. - Вітаю! - ўсі абійняліся з ёю. - Я тут хатла ще перавірыці, що сёгодні будэмо гра..

Вона не закінчыла, бо на неї вызірыўся Валентын. Ті ж самі велікі очы, м'які голас і шось таке рідне, рідне.

- ...ці.
- Хочеш шось змінці? - спытаў він.
- Власне...я хатла.. Слухай, а в нас ё повныі спысок пісень, що мн вжэ выконуэмо? А то я йго в себе знаці не можу. Можэ дэсь загубыўся.. - треба було трыматся, не ніяковіці та імправізуваты в процэсі. Бо Васіліс відійшов дэсь з Гіоргосам, напэвно.
- Ё, чэкай, подывлюсь у кофры. - Він дістав тэку і пачав шукаці.
- О! Знайшов. Зробі дві копіі, про всяк выпадак.
- Добре, я так і думала зробіці.
- Гіоргос кажэ, що до нашых з тобою канікул будэмо браты вступы тількі на выхідні. Я, до речі, згоден. А то нас у коледжі запытаюць, чн мн здораві, якщо не зможэмо зосерэдціся. Твоі колі прійжджаюць?
- Ой. Скоро вжэ. На зымовэ рідзвэ. Тн ж прійдэш?
- Звісно. Дідусь твій маэ від моіх шось прывезці з Прагы. - він посміхався дужэ втішэній.

І тут Софія згадала, що йго прізвышчэ Одданыі — чэськэ.

“Тож у нього напэвно там родычі, або він сам звідці у цій рэальності. І до речі, гаворы в мнэю ўкраїнськэю” - міркувала Софія.

Виступ прайшов дывовыжно в усіх сэнсах. Софія прасто не тямалася від захоплэня цымн музыкантамы. Ўсі пісні звучалы для неї по-новому, але цэ не заважало їй, вона не губылася у новых аранжуваннях, а радше вывільняла себе з нової для себе самої манеры выконання. І пюпітр з тэкстамн дійсно цьому допомагаў, надаваў відчуття впэвненості, якщо раптом шось загубыцься у пам'яті.

Їі засыпалы квітамы у повному сэнсі. Бо цэ грэцька традыція выяву лубові до артыста. Цей вечір вони закінчылі з “Fly me to the moon” і останню фразу “I love you” співалы разам із залэю.

Колн вони выйшылі зі сцены Софія була ўсе ще збуджена, трохы втомлена, але неймовірно шаслыва.

- Люба моя, тн сёгодні дійсно була трохы інша, - зауважы в Гіоргос.
- Що, ўсе так погано? - знітілася вона.
- Тн здуріла, звісно ні! Просто звучало ўсе якось інакшэ. Нібі інтонацію змінла, чн настрій. Боюсь наврочыці, але і звучало, і выглядало ўсе так “смачно” - він їй підморгнуў. - Боюсь скоро, мажэ, треба будэ охорону вынаймаці для ошалілых прыхыльніків, бо Васіліс однн не впраэцься.
- Та, ладно. - Вжэ гучно-солэдко засміялася вона.
- А він правый. - вызірнуў Валентын з грмыеркы, трымаючы у руках свій саксофон, якій саме складаў до кофра. - Я тэж помітыв, шось таке невловымэ в інтонаціі й манері, але мені так дужэ подобаэцься. Трымай цей настрій. - і послав їй повітряныі поцілунок.
- Хлопці, вн мене гэтэ обласкалі компліментамы, хоча сама я цього не

помічала, бо відверто кажучи, кайфовала від вашої чудово-стильної гри. Я хочу, щоб ви знали, як я вами пишаюся і яку насолоду отримую кожного разу. І нехай так буде якомога довше.

- От бачиш, Валі, вміє вона і стрілочки перевести й всім самооцінку підняти. - Сказав Гіоргос і всі разом засміялися. - О, Васіліс іде, зараз запитаємо, як йому все бачилося із зали.
- Звісно, що вміє і перевести, і підняти... Вона в нас з психології, мабуть, що найкраща на курсі.
- Дааа? - вихопилася Софія. - Тепер треба відповідати "статусу", на жаль. - зі сміхом додала вона.

Васіліс підійшов посміхаючись. Було видно, що він задоволений і теж трохи збуджений, наче його тільки но вихопили з танцю.

- Охх! Ну ви люди дали сьогодні! В мене й досі мурахи по шкірі. Ви ж бачили, зала танцює навіть сидячи. Думаю в деяких парочок сьогодні буде затяжна романтична ніч. Бо стільки музичної еротики треба якось перетравити.
- Чуєш, а я про що кажу?! - Гіоргос повернувся до Софії. - Ви теє, самі сьогодні якось впораєтеся?
- Дуже смішно, - вже пирскаючи від сміху відповів Васіліс. - Їй завтра на заняття, на жаль. До вихідних зачекаємо, сподіваюсь не вивітриться.
- Так. Все. - Софія аж прикрила обличчя. - Піду заберу речі, бо вже не можу сміятися.
- Ей! - штурхнув Васіліса Гіоргос. - Ти ж бачив? Вона дійсно якась трохи інакша, чи це тільки ми відчули?
- Не тільки ви. Думаю вона потроху розкриває себе. Але й ви теж були з нею на одній хвили. Не знаю хто кого надихав, але це працює на користь усім. Бо й звук, і картинка просто супер.
- Це добре. Але, все одно в ній раптом змінилося у подачі, у реакціях. Проте, гаразд, потім побачимо, може то я теж не виспався.
- Може, все може бути. - Васіліс розумів, що довго це приховувати вони не зможуть.

Софія зібрала речі, обійнялася з усіма, попрощалася і вони з Васілісом рушили до паркувального майданчика. Йшли повільно, тримаючись за руки.

- Слухай, - сказав Васіліс, - як я і очікував, Гіоргос вже підозрює, що щось змінилося. Але поки що не розуміє, що саме. Тож, імовірно, якщо твій стан швидко не відновиться, будемо змушені все йому пояснити.
- Гадаю, що так. Це — не минуче. Але, наразі це не єдина проблема. - зітхнула Софія. - Завтра треба йти до коледжу. Валентин сказав, що я ніби як одна з найкращих з психології.
- О-о! От там я точно не зможу з тобою бути. Ну тільки може зустріну після занять. Або, якщо вже зовсім буде кепсько, то телефонуй мені у магазин, я завтра буду там увесь день. А, так, номер у твоєму синьому записнику має бути. Якщо нічого не змінилося.

Вона пошукала у сумці, витягнула синій записник і на щастя знайшла відразу його контакт. Там було декілька номерів. Вона йому показала, він тицьнув пальцем у середній номер.

- Так, саме цей.
- Дяка! Ой! Так, я наберу тебе.
- Про всяк випадок, дідусь тебе заводить на заняття дорогою на роботу. Тож, хоч із цим не буде проблем. Але там всередині, сподіваюсь, ти хоч якось знайдешся. Валентин допоможе, як гадаєш?
- Сподіваюсь, що так. - Софія відкрила свій щоденник, вже сідаючи до автівки,

поки Васіліс відключав її від зарядки. - Розклад на завтра, мабуть, цей, аби тільки нічого не мала принести із собою, може якісь завдання. Проте, я б їх напевно теж записала.

Васіліс всівся за кермо, захлопнув дверцята.

- Ну, як розклад на завтра? Не дуже налякав?
- Завтра розповім. - засміялась вона.
- Ти неймовірне створіння. Воно все тебе ще й веселить. До речі, ти казала, що тобі, тоді, у дитинстві робили аналізи крові та побачили там сплеск гормонів. Так може, не чекай, а зроби зараз сама. Можемо заїхати до фармакіо і купити тест. Відразу й перевіриш.
- В якому сенсі, купити тест?
- Ммгг.. Ясно. Ми можемо купити експрес тест для будь-якого аналізу і зробити це самі.
- Ого!
- Або, якщо боїшся сама, завтра заїдемо до лаб-фармакіо.
- Власне, це теж не завадить. Тільки давай вже завтра продовжимо цю тему. Мені б ще раз "перший" день навчання пережити.
- Добре, люба. Ти тільки тримайся. Ми якось з цього всього виплутаємось.

Васіліс висадив її перед будинком, поцілував і зачекав, поки вона не зайшла в середину.

В домі було тихо. Софія подумала, що швиденько щось поїсть й підніметься до себе у кімнату. Розмірковуючи о котрій годині їй треба буде прокинутися. Вирішила, що напевно будильник має бути виставлений на потрібний час. Або, поставити його на 7-му годину ранку, про всяк випадок. Але тут до кухні увійшов дідусь.

- Пташко, ти як? Бачу зголодніла трохи? Каті вже пішла спати, а я додивлявся фільм. В тебе завтра є перша пара?
- Аа, так. - вона відкрила щоденник. - ось - Етика та Естетика.
- Добре, тоді, як зазвичай виїдемо, десь о 8:30.
- Так. - намазуючи булочку м'яким молочним сиром, відповіла Софія. - Я буду готова. Сподіваюсь висплюсь до того часу.
- Як виступ сьогодні?
- Ой, чудово! Ти не хвилюйся, ми вирішили, що до наших канікул не будемо виступати у будні.
- О, це я схвалюю, мудре рішення. Ну, все, рідненька, я пішов, бо вже очі злипаються. А мені й самому завтра ще теж лекції читати.
- На добраніч, дідуню. - і вона потягнулася до нього в обійми.
- Добраніч. - дідусь поцілував її у скроню.

3

Ранок. Софія витягується на ліжку, протирає очі.

"Треба ще раз продивитися розклад занять. І конспекти. А може ще якась література потрібна чи підручники? От халепа."

Вона вмилася, почувалася напрочуд свіжою, але треба було продовжувати грати недосипання, щоб була відмовка про загальмованість. Так треба протриматися хоча б пару днів, чи на скільки цього разу воно затягнеться. Вона б звісно бажала залишитися тут на завжди, але це вже не від неї залежало. Так вона думала.

Перебравши усі зошити та книжки на столі, полицях та у сумці, відібрала, що гіпотетично може бути доцільно до сьогоднішнього розкладу. І подякувала сама собі за організованість у записах.

Спочатку промайнула думка, а може тут у коледжі теж є уніформа, чи щось

подібне. Але нічого схожого у шафі не знайшла. Тому вдягнула те, що здалося зручним та стильним для занять. Обрала класичні бриджі та сорочку з гарною вишивкою, а на ногах мали бути високі чоботи.

Вони поснідали й виїхали. Дорогою дідусь говорив про те, як добре, що скоро знов усі зберуться разом. Що побачать, як діти подорослішали. Вона слухала неначе зачарована. Це був такий момент, який не хотілося втрачати. Поки стояли на одному з перехресть він придивився до неї, потім погладив по голові й сказав:

- Ти дійсно, моя люба, дуже подорослішала. Хоча, знаючи тебе з дитинства можна припустити. Що ти такою народилася. - І він засміявся трохи похрипуючи.
- Це ж не погано? - перепитала вона.
- Ні, я цьому дуже тішуся. - запевнив дідусь. - Просто згадав той твій дитячий емоційний стрибок, чи як тоді казали, ще й гормональний. Ти зараз дуже схоже поводишся. Або дійсно дуже подорослішала. Проте, якщо щось подібне ти все ж відчуваєш, будь ласка, скажи мені або Катерині. Це ж не проблема, ще раз зробимо аналізи, або, якщо схочеш, ще раз проконсультуємося з лікарем.
- Дякую, мій рідний. Думаю буде не зайвим зробити ці тести.
- От і добре. Катерина допоможе, зробимо вдома.
- Так, я згодна, Може й до лікаря не треба буде йти.
- Може.. - Дідусь ніби замислився, вони вже під'їжджали. - Оно диви, твоя Мелісса вже чекає, вона вчора приходила до тебе на виступ?
- Ааа, ні, напевно не змогла. - швидко зорієнтувалася Софія.
- Не ображайся на неї, вона тебе дуже любить.
- Я й не збиралася.
- О, і Валентин вже з'явився. Ну, йди, моя пташечка, всі твої чекають. Гарного тобі дня і навчання.
- І тобі дідуню. - Софія чмокнула його у щоку і випурхнула з автівки.

На алеї, між деревами, на одній з лавочок сиділа дуже симпатична дівчина. Софія здогадалася, що це і є напевно її найліпша подруга Мелісса.

“От тільки чомусь Васіліс про неї жодного разу не згадав. Хоча, можливо просто не було нагоди” - думала Софія дорогою до них, бо поряд вже стояв Валентин і щось завзято оповідав жестикулюючи.

- ... ти мала це почути, або, так, звісно, побачити!
- Софійко моя! - підвелася хутко до неї Мелісса і вони поцілувалися. - Ти ж на мене не образилася, я просто не змогла, хоча дуже хотіла приїхати. Але була така втомлена. Проте, Вал мені вже частково описав ваш вчорашній тріумф.
- Ну, так відразу й тріумф .. - іронічно відповіла Софія.
- А що, не можна вже й похизуватися? - сміючись перепитав Валентин. - Це ж ти, до речі, утнула там справжній фонтан емоцій, а ми із задоволенням влилися.
- Ох, тепер я ще більше жалкую, що не пересилила себе. - Напівзасмученим голосом сказала Мелісса.
- Я дуже сподіваюсь, що ми це візьмемо за звичку. Софія, я сподіваюсь ти з нами?
- Намагатимусь. - вже сміялася Софія. - Наступного разу подивимось.
- Ну, то я вже буду точнісінько. - Склавши руки у замочок біля шиї казала Мелісса.
- Друзі, у мене до вас прохання, - наважилася Софія. - Я ніби як не дуже виспалася і по всяк час про щось забуваю, чи втрачаю орієнтацію у просторі, дідусь наді мною увесь ранок кепкував. Тож ви мені трохи допоможіть, якщо геть буду гальмувати.
- Звісно. Ти що, може десь сильно перенервувала? Ми про щось не знаємо? -

зауважила з хвилюванням Мелісса.

- Я ж тобі казав, ще вчора помітив, що вона якось трохи не звично поводить. - додав Валентин.
- Власне так. Я вже вчора почала почуватися невпевнено. Але виступ та ви всі мене трохи пробудили.
- Це точно. Таки щось пробудили. Васіліс там аж дихав через раз.
- Що, аж так? - посміхаючись перепитала Мелісса.
- Ммгг.. - підморгнув Валентин.
- Так, любі мої, нам вже пора. Тож беру тебе під опіку сьогодні, моя диво-подруга.
- Дякую рідна! Я буду слухняною і поводитимусь пристойно.

І вони сміючись покрокували до широких сходинок, що вели до центрального входу. Туди вже стікалося багато людей.

Вони піднялися по широких сходах, увійшли у хол будівлі та попрямували по широкому коридору. Там Софія побачила цілі стіни з шафок. Вона просто слідувала за Меліссою і сподівалася, що та її спрямує до потрібної. На щастя так і сталося.

- Про всяк випадок — це твоя, якщо ти заблукала у цьому лісі шафок, - сміючись, стукаючи у сусідні дверцята, сказала Мелісса і встромила ключ у замочок.

Софія посміхнулася і затамувавши подих почала шукати схожий ключ у своїй сумці. “Є! Фуух, цей етап пройшли. Що там далі?”

Вона відкрила шафку, повісили там своє пальто і краєм ока підглядала за діями Мелісси, бо не була впевнена, чи може взяти сумку із собою, чи потрібні тільки деякі речі, як то конспекти, ручки тощо.

- В нас же зараз “Етика та Естетика”? Я ж нічого не переплутала?
- Так, любя. Перша година спокійна. Тобі справді пощастило, зможеш пасивно споглядати, якщо не схочеш пофілософствувати, як зазвичай.
- Слухай, я геть гальмую, а ну подивись, я все взяла?
- Давай, - Мелісса захлопнула свою шафку і подалася ближче до Софії. - Так, зошит, пенал твій тут, - і побачивши, що вона збирається замикає, - а, і водичку свою не забудь, а то потім згадаєш і будеш повертатися.
- Дякую любя моя, ти мій янгол. - поцілувала її у щічку і вони рушили до аудиторії.

Пройшли до кінця коридору і зупинилися біля ліфтів. Піднялися на 4-й поверх. Проминули схожі коридори заповнені шафками. А біля всіх вікон були влаштовані ніби оази з високими рослинами та зручними лавками. Було дуже світло, це вона помітила особливо, бо у порівнянні зі споминами про досить темні коридори в її училищі, тут все спонукало до пробудження і приємного настрою.

Дорогою з нею віталися, вона чемно відповідала. Дівчата увійшли до аудиторії. Вона була невеличка, але вражаюча. Оформлена ніжними кольорами. Столів зі стільцями не було, у класичному розумінні. Стояли якісь маленькі крісла з широкими підлокітниками, які утворювали столик при розвороті. На підлозі були розкидані великі подушки й валики з підставками. Кожен обирав собі зручне місце. Хто сидючи, хто напівлежачи. На стінах були прикріплені м'які планки. Вище висіли картини-репродукції. Софія зауважила для себе, їй тут настільки затишно, що вона навіть забула про обережність і зрештою про що зможе говорити.

Зайшов викладач. Тут Софія зрозуміла, що не подивилася у щоденнику, чи є там імена викладачів. Відразу відкрила і прогортавши, знайшла список. Видихнула з полегшенням. Вони з Меліссою вирішили сьогодні припасти біля стінки на подушках. Але спочатку всі, звісно, чемно привіталися з викладачем.

- Всім доброго дня! Радий бачити вас у доброму здоров'ї. Сподіваюсь, що всі

вже знайшли собі комфортне місце на сьогодні. Тож почнемо нашу бесіду. Як і зазвичай, повторю, що багато чого з тем, які будуть обговорюватися, не будуть для вас новими. Але ми їх переглянемо з різних сторін. Напевно, що відкриємо різні погляди й сприйняття одного й того ж, як здається на перший погляд. Сьогодні темою буде — Гармонія. В усіх розуміннях, які ви собі можете уявити та прийняти. Гармонія душевна, внутрішня. Гармонія стосунків, зовнішня. Гармонія тілесна, тут можемо зачепити психосоматику і її наслідки, загальний настрій і що його може порушити. Отже, почнемо з самих себе, з середини й поступово, у темах, будемо рухатися на зовні. - вчитель трохи посунув одне з крісел ближче до всіх і вмовився в ньому. - Почнімо з ранку. Що змушує нас прокинувшись робити певні дії, так мовити життєві ритуали.

- Обов'язок? - промовив один зі студентів.
- Так, одне з .. тобто нам заклали певні правила, з якоюсь метою. Чи то задля підтримки нашого здоров'я у певній Гармонії, чи задля розвитку якихось корисних навичок, або задля виконання безглузвих ритуалів, таке теж буває. - всі посміхнулися і закивали головами.
- Ви маєте на увазі якісь релігійні ритуали? - спитала інша студентка.
- Так, звісно, мотивацію можуть формувати навіть на чомусь беззмістовному, якщо вкладуть достатньо емоційної складової. Є такі релігійні ритуали, що мають підґрунтя глибоке, дуже повчальне передовсім. А є такі, що формують лише страх перед чимось для них, ще невідомим, при цьому забороняючи навіть з'ясувати, що там насправді.
- Тобто людей з критичним мисленням колись за це карали?
- Саме так. Будемо сподіватися, що ті часи не повернуться. Але це вже залежить він нового покоління, чи втримає цей рівень Гармонійної свідомості у суспільстві та чи передасть це своїм нащадкам. Ви ж знаєте, що навіть зараз існують країни, де панує такий низький рівень розвитку, будемо позначати їх — як Дисгармонічні.
- Вчителю, а скажіть, навіщо їм це? Невже вони не розуміють, що людина має розвиватися, а інакше це ж очевидний застій.
- Ти вірно все розумієш. Застій. А загалом деградація. Тобто, якщо уявити собі життєво-часовий простір, як постійно рухому стрічку, чи потік. А ми наче пливемо по одній з доріжок, то, як самі розумієте, якщо ми зупинимося, то стрічка буде рухатися далі. А ми будемо наче відпливати назад, доки не зрозуміємо і не вхопимося хоч би за якийсь момент, щоб спробувати наздогнати певний період.
- Але ж вони це роблять свідомо? Я правильно розумію?
- Так. Правильно. Вони тримають розвиток своїх послідовників, або нащадків переважно на своєму рівні розуміння. Щоб не поставало питання або сумніви про рівень довіри та авторитету. Чи то у сім'ї, чи то загалом на рівні цілої громади міста, країни.
- Даруйте, але ж тоді ними всіма управляють просто недоумки.. і вони стають диктаторами. А деякі називають себе посланниками бога. Невже ніхто взагалі не бачить, як це примітивно? Чому вони їм підкорюються?
- Я тобі більше скажу, - усміхнувся вчитель, — деяких навіть обирають.
- Ну, це взагалі, нісенітниця! - залунали голоси.
- Власне такі жахливі парадокси маємо в нашій історії. Здебільшого вони навіть не мають з чим порівнювати, тож просто не знають, чому мають вважати це примітивним. Дисгармонійне населення більшістю обирає собі лідера, за своїм рівнем ментального розвитку. Саме тому, як ви вже знаєте, скоро і кожен з вас буде мати можливість пройти тестування, щоб отримати можливість обирати керівництво держави. Задля того, щоб підтримувати Гармонійне співіснування.

Софія просто припала до м'якої панельки на стіні й затамувавши подих слухала, у пам'яті спливали образи та історичні епізоди, які вона вивчала в іншому житті. І ось багато чого ставало для неї більш зрозумілим.

- А як ми знаємо, що це саме ми прокидаємося? - раптом вирвалося у Софії. - А раптом ми вже в іншому житті?
- О, це цікаво і дуже доречно, щоб продовжити тему осмислення себе. - відповів вчитель широко посміхаючись. - Що стає з нами кожного нового дня нашого життя?
- Мабуть ми як накопичувачі інформації ..
- Слушно, ми дійсно накопичуємо інформацію, обробляємо її, перетворюємо у досвід і за потребою використовуємо. Але не завжди достатньо осмислюємо, бо це залежить від ступеня нашого критичного мислення. Чи відсортуємо ми з часом потрібне і корисне від шкідливого та марнотратного. Бо все це використовує наш життєвий час. Тобто, день за днем ми прокидаємося з різним обсягом інформації, ототожнюємо себе з чимось для себе значущим на цей момент і підтримуємо в собі мотивацію на подальші дії. І повірте, ви будете відчувати себе однаково й у 20, і у 50 по суті.
- А правда, якщо забрати у людей календарі, то вони взагалі не будуть відчувати скільки їм років? Ну, може, якщо вигляд буде дуже очевидно різний. Бо хворіти ж ми можемо одним й тим самим у різному віці.
- Нема чого додати. Саме тому ми вже привчилися за останнє століття поважати людей, як таких, за рівень їхнього розвитку, за діяльність, яку вони проводять. За те, що вони творять або як навчають інших. Тому й змінили сприйняття поділу на вікові градації. Є люди, що мають замало інформації, а не просто діти — як окрема верства населення. І ті, хто вже накопичив достатньо для прийняттого існування, але продовжує самовдосконалення. Бо це зрештою цікаво. Чи не так?
- Так!! - всі відповіли майже хором.
- Звісно, що історія знову ж таки демонструє різні форми та градації існування суспільства. Де до дітей та жінок ставилися, як до неповноцінних частин громади. Жінки навіть не могли навчатися в університетах або обирати чи бути представниками у керівництві держави. За виключенням, якщо вона сама не Королева, звісно. - по кімнаті прошелестів тихий сміх.
- Вчителю, а ось цікаво, чи залежить реалізація людини від того де вона живе, чи на це впливає виключно виховання й оточення?
- Ти маєш на увазі родину, де людина з'явилася чи географічне місце?
- Взагалі то було б цікаво дізнатися про всі варіанти. - по кімнаті пройшов тихий шум підтримки.
- Добре. Розгляньмо усі варіанти. Бо це дійсно і цікаво, і важливо, і дотично до поняття Гармонії. Бо кожна особистість живе у гармонії коли має здатність та можливість реалізувати свій потенціал. А це очевидно створює загальну гармонію життя навкруг. Здебільшого в наші часи, у розвинутих країнах люди створюють собі подібних дуже осмислено і передають цю традицію відповідальності та турботи своїм нащадкам. Тож про несумісність зі своїми батьками ми говоримо набагато менше, ніж це відбувалося сотні років тому. Коли ще панував догмат і навіть жорстокість стосовно своїх дітей. Бо тоді ще не було такого розуміння, як усвідомлена повага до того, кого створюємо ми самі, без їхнього на це прохання, до речі. Тому що ми не створюємо собі іграшку або власність чи прислугу. Отже, маємо вивчати, пізнавати, вчити новостворену людину. При цьому шукаючи шляхи, щоб бути для неї цікавими й

заслужити довіру. А любов тоді проявиться, як природний вияв відданої турботи. Звісно, що до цього рівня так і не змогли дійти суспільства, де до цього часу панують монотеїстичні релігії та ідеології. Там все навпаки. Діти від народження мають поважати, підкорятися й любити своїх батьків і взагалі старших людей. Не зважаючи, чи вони, ці дорослі люди заслуговують на це. Тому, звісно, там і зараз багато нещасливих й покинутих дітей, які дорослішають з дисгармонійним досвідом. Витрачаючи свій життєвий час на пошук причин, та вирішення цих глибоких душевних травм та проблем. Які можуть проявлятися, як ви знаєте, й на фізичному рівні організму. Або сприймають це все, як даність і калічать вже інших, бо така програма була в них закладена, як єдина правильна

- Це сумно і страшно, напевно.
- Так. Згоден. І ми маємо знати ці “варіанти”, щоб не відкотитися до того рівня. Маємо порівнювати та цінувати свою здатність на створення гармонійного суспільства. І в першу чергу отримувати задоволення від свого життя і творення у ньому. Принаймні наносити якомога менше шкоди нашій чудовій планеті. - всі закивали головами посміхаючись.
- А може бути таке, що людина просто не там народилася? - Софія радше висловлювала свої міркування, ніж питала. - Що, як її душевна сутність, внутрішні переконання і зрештою темперамент зовсім не знаходять порозуміння в нібито своєму оточенні та й взагалі з, так би мовити, запропонованою від народження культурою традицій суспільства.
- Ти знаєш Софіє, тут ми можемо розглянути проблему навіть з боку астрології. Якщо хтось цим цікавиться..
- О! Так. - вихопилася Мелісса. - У нас в родині це звичайна справа. Я маю свою натальну карту ще змалечку. Та й для Софії робили..
- Тож, можемо обговорити й цю тему ширше. А саме, принцип ре локації, переміщення. Тобто, якщо в вашій карті є показники слабкої реалізації у певних проявах вашого життя. Як то реалізація своїх талантів — ніби ви не признаний геній. Або фінансові статки — що б ви не робили, не дає прибутку. Або зустріч зі своєю парою та створення нової сім'ї. Є можливість пошукати по інших місцях на планеті, де положення планет і домів гороскопу буде цьому більш сприятливі. Але безумовно це не означає, що ви маєте припинити свій розвиток, там де ви є. Міркуючи, що все це намарно, бо карта не показує нічого обнадійливого. Цей час може бути корисним для навчання, набуття різного досвіду, відсортювання своїх бажань. Як доцільних, чи ілюзорних. Ніколи не зневіряйтеся у шляху до гармонії. До гармонізації себе передовсім. Шляхи можуть бути різні, а у вас завжди є шанс дещо підправити, навчитися робити вибір і приймати його наслідки. Бажано позитивні. - вчитель стишив голос і підморгнув.
- Так, так! - посміхнулися всі.
- Але є й інша сторона. Це коли людина фізично не має можливості виїхати з того оточення. Як, наприклад, якщо живе у тоталітарній країні з закритими кордонами. Це дійсно сумна історія для такої душі. Бо вона бачить і розуміє увесь той ментальний і моральний морок. Пристати на це не може, але мусить коритися від страху покарання на вільнодумство. Не буду приховувати, що багато тих людей просто гинуть. Але є й такі, кому щастить вирватися і вони опиняються в органічному для себе середовищі. На жаль, окрім наших, нібито, чистих намірів, переконань та мрій є ще й зовнішні чинники, які можуть як сприяти нашому розвитку і реалізації, так і перешкоджати їм. Іноді іронія в тому, що ті, умовно, зовнішні чинники впевнені, що роблять добру справу. Навіть коли виявляють свої особисті, можливо досить обмежені, поняття про

ваш розвиток і реалізацію. При цьому страждають обидві сторони. Одна від того, що її примусово зтягають до неприродного їй простору, а інша від того, що намір і бажання зтягнути у свій природний простір не втілюється.

Софія слухала і міркувала. Порівнювала зі своїми відчуттями та сприйняттями. Про те, де вона була і де зараз. Та де б їй хотілося бути. Глибоко вдихнувши усвідомила, що повертатися не хоче. І тут вона уважніше придивилася до тих, хто заповняв аудиторію. Захопившись цікавими темами та обговорюванням навіть не помітила, щодесь половина студентів були набагато старші за неї. Але тут всі ставилися один до одного, як до рівного. У цьому просторі повагу можна було здобути не за віком, а виключно за рівнем інтелекту і людськими проявами. Навчатися можна було завжди без відчуття дискомфорту чи сорому у різновіковій компанії. І напевно не заради отримання диплома, а виключно щоб поліпшити, розширити потрібні знання. Хоча, як вона згодом дізналася, багато людей навчалися самостійно, дистанційно. Це могло бути пов'язано зі складом їхньої психіки, тому так було ліпше та ефективніше. А потім спокійно приходили до будь-якого навчального закладу за цим профілем, щоб певний викладач перевінив набуті знання і, якщо потрібно, спрямував, як їх і чим їх доповнити. Всі почувалися вільні у своєму виборі. Ніякого відчуття тиску, примусу, а головне страху перед екзаменом. Ніякого стресу від принизливої оцінки за якусь недосконалість на думку певних людей. Тут люди йшли навчатись тільки маючи певну мотивацію, задля певної реалізації.

Поки Софія так міркувала, тема гармонії тривала й зачепила саму музику.

- ... вчителю, певно саме тому ми всі й на однакову музику реагуємо по-різному?
 - зауважив один зі студентів, років на десять старший за неї, як їй здалося.
- О! Твоя тема! - прошепотіла Мелісса, злегка штурхнувши Софію ліктем.
- Так. Це саме той випадок. Я особисто схильюся до версії, що певні пісні або композиції вкладаються на гормональному фоні й ніби записуються у пам'ять разом з тією емоцією, яка на той момент домінувала.
- Точно, точно.. - Всі закивали головами.
 - Тому ж звісно, - продовжував вчитель. - якщо ви вперше почули якийсь музичний твір у віці гормонального становлення і перебували у стані перманентної закоханості, то й твір цей буде з вами далі жити та нагадувати про щось над романтичне. А можливо асоціюватися з певною особою або оточенням. А ось поряд буде людина з іншого покоління, яка вже дійшла до стану вираженого мислення і зараз слухає цей самий твір і буде оцінювати його виключно з точки зору музичного рівня й особистого сприйняття. Тобто передовсім гармонійності створення, професійності виконання загалом, а вже потім, якщо нічого не роздратує, які емоції він викликає. Напевно, що це тільки одна з версій, але, як на мене, дуже цікава. Принаймні співпадає з моїм досвідом. А ви як це бачите?
 - Я теж такої думки. Саме нещодавно про це говорили. - відповіла Софія, бо помітила, що декілька людей повернулися до неї, чекаючи відповіді. - Одна людина просто надзвичайно захоплювалася однією групою, а інша поряд не могла зрозуміти, як це взагалі можна аж так подобати. Бо все звучить досить примітивно. І як люди колись могли втрачати свідомість, у повному розумінні, на їхніх концертах. Я тоді теж подумала, що це має мати стосунок до, так би мовити, гормональної чи емоційної пам'яті більше, ніж до музичного вподобання, як такого.
 - Безперечно. Можливо, хіба ще додати психічний стан та колективне занурення.
 - Згодна, всі фактори мають місце. А коли все поєднується маємо одержимих

фанатів. - сумно посміхнулася Софія.

- Так, на жаль. Добре, що хоч з цим явищем наша правоохоронна система може впоратися. А то б мали багато лиха.

Всі засміялися і поаплодували тихенько, злегка вклоняючись один одному. Так завершився цей урок.

Софія та Мелісса підхопили свої речі й попрямували до виходу, трохи розминаючи ноги після довгого сидіння. Знов спустилися до своїх шухлядок на перший поверх.

- Софі, в нас є ще пів години, може заїдемо до кафетерію за круасанами? Бо я вже запах відчуваю. Ти ж знаєш, що я “маніяк” на випічку.
- Ох! Та звісно, люба моя. Я й сама вже трохи зголодніла, а може й не трохи.

Вони пройшлися до кафетерію, Біля дверей їх під руки підхопив Валентин.

- Красуні за круасанами? Головне не порушувати традицій. - він підморгнув і вони голосно засміялися.
- Так, сонце. Ми, як і завжди. А в тебе теж перерва?
- Ні, вже біжу. Просто помітив вас і не втримався. Смачного.. - долинали вже здаля.

Софія помітила, що Мелісса дуже мило збуджена цим проявом Валентина.

- І довго ви ще будете ходити довкола один одного? - навмання запитала вона.
- Ой, та ну тебе. Людина — сканер.
- Може мені з ним поговорити. А то процес затягнеться на вічність.
- Нії! Не треба, принаймні зараз. - ще сильніше зашарілася Мелісса. - А то раптом зніковіє зовсім. Так хоч друга маю, любого. Насправді просто боюсь його реакції. А раптом..
- А раптом, а раптом.. - передражнила її Софія. - Ось саме це я й з'ясую, обережно. На хіба нам всім нервувати.
- Ладно. - стиха відповіла Мелісса, все ще трохи соромлячись, але очевидно глибоко задоволена.
- Ти ж напевно вже й гороскоп продивилася на сумісність?
- Звісно.. - підвела плечики й зітхнула Мелісса.
- І?
- Все чудово. Я тому й боюся. Все має бути природно і виключно взаємно. Розумієш?
- Спокійно. Ніхто нікого не злякається і не втратить. Принаймні душевно. Я чомусь так гадаю.

Вони взяли по декілька маленьких круасанів з різною начинкою і повернулися до куточка відпочинку.

За деякий час на них чекав клас з “Вимови й пластики”. Софія не наважилася запитати про подробиці занять, тому почувалася трохи невпевнено. За назвою передбачалися якісь вправи напевно, тож добре що вона не вдягла спідницю сьогодні.

Але все виявилось дуже цікавим. Вони займалися дихальними вправами, дещо з пластичних вправ. На кшталт китайської гімнастики тайдзицюань. Мета була дійсно виробити пластичні переходи разом з вимовою, чи відтворюванням звуку. Софія була захоплена і щаслива. Після класу вийшла сповнена сил та спокою одночасно, як ніколи раніше.

Дорогою до шафок все йшла і порівнювала свої уроки техніки мовлення та вокалу з іншого життя. Зараз вона відчувала, що все простіше, набагато простіше. Вона відчувала, що їй стало легше дихати й не перевтомлюватися. І, що найголовніше, вона не відчувала тиску ззовні. Їй не потрібно було постійно захищатися від деструктивних претензій. Не треба було нічого нікому доводити. З нею ділилися знаннями, з нею взаємодіяли. І всі просто отримували від цього задоволення, не зважаючи на результат. А ще вона раптом усвідомила, що немає, там би мовити, змагань. Кожен

має здатність самовиразитися, при цьому не принижуючи імовірні недосконалості інших. Колись Софія вже про це замислювалася. Кожного разу, після чергових екзаменів з майстерності актора, вокалу чи хореографії. Від неї, по-суті, вимагали належного, всім зрозумілого рівня, а не власне індивідуальних проявів. Якщо на їхню думку щось не вкладалося до їхнього смаку, то на неї спрямовували шквал критики, на кшталт “Ну хто так робить?!” Такі прояви її шокували та відбирали сили по краплі кожного разу. Сперечатися вона намагалася, але природня здатність поважати думку колег, та віддано любити друзів не давала їй насаги відстоювати себе до кінця. Вони ж бо трохи старші, досвідченіші й зрештою бачать, як це виглядає ззовні. Софія тоді звикла сумніватися в собі у всьому і цей комплекс зростав разом з її бажанням вирватися з того оточення, створюючи дуже вузьке близьке коло. У просторі, де вона втрачала гарні нагоди та пропозиції для реалізації спершу думаючи про друзів-колег, близьких, як вона вважала людей. В той час, як ті самі близькі люди користалися тими самими нагодами в обхід неї. Для них це все були ніби змагання на спритність. А вона так і не навчилася брати участь у таких перегонах. Їй було достатньо бути щирою і спокійно творити. Але там так жити було б не можливо, у суспільстві з культом невротичності та почуття провини. Де вся філософія мистецтва підлаштована під формулу - чим трагічніше, тим цікавіше й достойніше. І тому Софія подеколи аж занадто гостро відчувала цей внутрішній дисонанс з зовнішнім. Проте уявлення не мала, як з нього виокремитися. Їй здавалося, що та відданість, якою вона може поділитися — це і є її рятівний простір. Зараз вона розуміла, як це було наївно й безглуздо очікувати від людей того, що вони не відчувають. Їхні всесвіти не могли об'єднатися, бо різні й за принципами, і напевно за кольорами..

- Софі, я .. - голос Мелісси вихопив її з роздумів.. - .. хотіла поговорити з тобою, а те, як ти сьогодні почуваєшся змушує мене зробити це якомога скоріше. - І побачивши збентеження на обличчі Софії, додала. - Я продивлялася твій гороскоп на найближчі тижні ..
- Аааа! Ясно. Шанси є? - глузливо спитала Софія.
- Як і зазвичай, головне пройти цей період правильно. Після занять посидимо, поїмо, я все тобі оповім і поясню. Впораємося разом. - підморгнула Мелісса.
- Ох! І за що мені таке щастя привалило нарешті.. Дякую, бо я це дуже ціную. - вона обійняла Меліссу і поцілувала у щічку.

Наступним був урок з історії та етнології. Це була більше як лекція з ілюстраціями. Вчитель розповідав тему, паралельно доповнюючи візуальними образами. Там і слайди, і відео. Софії це видалося, ніби дивишся документальний телефільм, але в студії. Тут вона на годину занурилася й у походження мов, їхній розвиток. Що спільного і що було втрачено через поглинання іншими культурами. Все було переплетено з історичними процесами. Саме зараз для неї ставало все зрозуміліше, щодо створення і впровадження кирилиці. Яку в її іншому житті називають “руськими буквами”. І тільки приїхавши до Болгарії вона дізналася. Що абетка була створена етнічними болгарами, що мешкали на території тогочасної Візантії. Але зараз, у реалії, де вона не свідомо володіла грецькою, для неї відкрилася повна картина. А вчитель лише заповнив деякі прогалини. Як то, що абетка створювалася на запит грецької ортодоксальної християнської церкви, задля розповсюдження одкровень апостолів. Тобто мета була суто пропагандистська. Але абетка, яку прийняв Володимир в обмін на оголошення церквою його царем Русі, так і залишилася на віки, та ще й згодом її історично редагували різні слов'янські етноси, а російська імперія взагалі назвала своєю, задля утвердження своєї величі й панування на частині континенту. Наприкінці вчитель запропонував їм поставити питання, якщо вони виникли. І тут Софія не втрималася.

- Вчителю, скажіть, будь ласка, гіпотетично, навіщо взагалі було створювати зайву абетку? Так, я розумію, що того часу частина слов'янських народів

користувалася Велесницею чи глаголицею, а грецькі писарі імовірно не так добре володіли, щоб робити такі об'ємні переклади. Хоча, і латинка на той час вже була в обігу, якщо я не помиляюся. Тож чому б їм просто не залишити грецьку або латинську абетку?

- Гарне питання. - усміхнувся вчитель. - З латинкою більш менш зрозуміло, бо це вже б була конкуренція з виокремленою католицькою церквою.
- Ах, звісно, дякую. Зовсім забула.
- А, ось про грецьку абетку. То це вони напевно й намагалися зробити, адаптувавши її до вимови слов'янських мов. Передовсім тогочасної болгарської, яку вже згодом московська імперія назве церковно-слов'янською мовою. - по аудиторії пройшов тихий сміх, - До речі, частина твоїх етнічних пращурів тоді дійсно мали вибір. Чи приймати латинку, чи цю адаптовану грецьку абетку. Але цю історію ти напевно знаєш краще за більшість тут присутніх.

Софія трохи зашарілася.

- Так, звісно знаю. Але не думаю, що краще за інших..

Після ще декількох запитань від інших студентів, урок-лекція завершився. Вони залишили аудиторію, забрали свої речі й пішли до ресторанчика поїсти та поговорити.

Дівчата зайшли до затишної таверни і їх радо привітав якийсь чоловік, поцілував Меліссу і всадив за столик. Згодом з'ясувалося, що то був старший брат Мелісси, а це був його ресторан, власне один з кількох. Вони замовили овочі, фету і тушковану курку в білому соусі. А на десерт, яблучний пиріг з морозивом. Поки все готувалося, Мелісса почала говорити.

- Рідна моя, як ти вже зрозуміла, я продивлялася наші прогнози на ці місяці та мушу попередити, що в тебе буде, власне вже є, не простий період, Дуже напружений, імовірні болісні прояви як психічно, так і фізично. Звісно, потім дам тобі продивитися все докладно і детально, якщо захочеш.
- Так, вже хочу, я ж тобі довіряю. І ти права, це вже відбувається. - Софія міркувала, що напевно краще довіритися подрузі й оповісти все, як є, сподіваючись, що вона зрозуміє і повірить їй. Так само як і Васіліс.
- Це я побачила сьогодні, як тільки ти прийшла. Тож, уявляю, що це може бути дійсно важкий час, але, якщо до нього поставитися розумно, то можна полегшити собі стан. Ну й звісно я ж поруч. І Васіліс. Ти ж не одна, пройдемо.
- Ох, Васіліс сказав теж саме.
- Він теж помітив?
- Власне, я маю тобі відкрити деякі подробиці. Не пам'ятаю, чи розповідала тобі колись про мої дитячі пригоди. Пов'язані зі стрибками гормонів стресу?
- Ні, любя моя, напевно ми ще не торкалися тієї теми, тому ти й не згадувала.
- Добре. Тоді спочатку маю тобі відтворити передісторію. Але попереджаю, це може здатися тобі неймовірним.

І Софія відтворила Меліссі усі свої дитячі події, які потім вона забула, вважаючи все дуже реалістичним сном. Але зараз, перебуваючи тут, намагається відновитися і тепер їй самій вже цікаво, що з цих двох реальностей сон.

Мелісса слухала, майже не вражаючись від почутого. Скоріше приємно дивуючись з цікавістю дослідника. За цей час принесли страви й вони продовжували їсти та розмовляти. По закінченні розповіді Мелісса спитала.

- Що з цього ти вже розповіла Васілісу?
- Десь половину. Наразі упустила частину про переміщення під час нападів з насиллям. Може згодом, поки не хочу його лякати.
- Він не злякається. Але дій, як тобі комфортно. Ти й так немов у центрифусі

- подій.
- Дякую. Що повірила, що зрозуміла.
 - Ммгг. Не уявляю, а як могло бути інакше. - відповіла Мелісса, ковтаючи й відрізаючи наступний шматок пирога. - В мене лише одне питання. Ти взагалі мене пам'ятала, коли зустріла сьогодні вранці?
 - Ні, люба моя, на жаль. Я взагалі тут згадала тільки дідуса з бабусею. А ще Валентина й Васіліса. Хоч ми спілкувалися дуже мало до того. Він був братом мого друга.
 - Сотіріса?!
 - Так.
 - Нічого собі сюжет закручений.
 - Про це він теж не знає.
 - Ти плануєш розповісти?
 - Хочеться. Може трохи згодом. Сьогодні маємо піти купити тести, зробимо аналіз крові.
 - О! Яке правильне рішення. А ти ж напевно уявлення не маєш, як це робити? Чи там теж таке робила?
 - Ні. Там треба було для цього спочатку отримати направлення від дільничного терапевта, потім до 11 ранку прийти до поліклініки здати аналіз, а потім ще чекати декілька днів на результат. І сподіватися, що вони не переплутають пробірки.
 - Нагадай мені, це в якому столітті ти там існуєш.
 - Та в нашому, сонечко, в тому то й справа. Це ніби два варіанти розвитку в одному й тому ж часі.
 - Ох, слухай — це цікаво і моторошно водночас. Навіть не уявляю, як ти в цьому орієнтуєшся. Мабуть, важко відразу адаптуватися?
 - Тут ні. Там важче. ... Чи я можу звідси зателефонувати Васілісу?
 - Так, звісно. Он бачиш, біля стійки телефон. Картка є?
 - А? Картка. Маю подивитись. Ось, ця? - Софія дістала з гаманця якусь пластикову картку і показала Меліссі.
 - Так, саме вона. Про всяк випадок, з нею ти й в транспорті можеш розплачуватися.
 - Серйозно?
 - Ммгг. З тобою зараз, мабуть, цікаво буде ..
 - О, Васіліс теж так зреагував. - засміялась Софія і пішла до телефону.

Вона вставила картку в отвір, набрала номер магазину Васіліса. Він дуже зрадів почувши її голос. Почав розпитувати, як вона почувається. Як минув день занять, як її сприйняли друзі. Вона коротко відповіла, що все склалося добре. І що всі подробиці згодом. Тільки додала, що Мелісса вже в курсі ситуації. Васіліс полегшено зітхнув. Зрештою вони домовилися, що вона заїде до нього і вони разом підуть до фармакію по тести.

Вони з Меліссою доїли, розрахувалися і вийшли на вулицю. Погода була просто чудова. Зимовий сонячний день, тільки без снігу, який напевно вже накрив увесь Київ на цей час. Софія міркувала, що скоро приїдуть рідні й розкажуть як там.

Мелісса посадила її на потрібний автобус, а сама поїхала до дому. Дівчата домовилися поговорити згодом, коли Софія купить тести.

перед входом чудову клумбу, майже маленький сквер з лавочками та освітленням. Тут продавалося все для декору й оздоблення оселі, а також можна було замовити проєкт дизайнера чи декоратора для будь-якого приміщення. Справи йшли дуже добре, він навіть планував відкриватися в інших містах, зокрема в Тессалонікі. Наразі в Атенах вже мав чотири таких магазини.

Софія зайшла всередину і зачаровано роздивлялася все навколо. Мусила собі зізнатися, що нічого подібного в житті не бачила, ну може тільки у кіно. Васіліс вийшов у торговельний зал і помітив її. Підійшов, обійняв ззаду, ніжно поцілував і трохи почекав, допоки вона все обводила поглядом.

- Ти ж це теж не пам'ятаєш?

- Ні. І ти знаєш, те, що я зараз відчуваю — це справжня насолода. Сонце моє, це така краса, до якої ти напевно вже звик і не помічаєш.

- Звик, твоя правда. Але все ж таки помічаю, бо обираю найкраще, на мою думку. - Васіліс посміхався. - Власне і ти тут теж береш участь частенько.

- Правда?! А що саме я робила, роблю..?

- Ну, наприклад, допомагала з деякими проєктами. Підбирала оздоблення, пропонувала щось по декору, кольорам. Я гадав, що з часом ти зможеш і тут повноцінно творити на замовленнях. Звісно, коли закінчиш цей період навчання. Вони так і стояли біля стелажів. Він обіймав її й вони розмовляли.

- Я не можу навіть вимовити, наскільки я щаслива бути тут. Хоч би завтра нічого не зникло. - майже прошепотіла Софія.

- Не має права зникнути, бо ти мені тут потрібна. В нас ще стільки всього омріяного разом не зроблено. Ми ще маємо помандрувати. - теж пошепки відповів Васіліс.

Софія майже ковтала сльози, бо не хотіла, щоб він їх бачив. Це був її світ. Її всесвіт.

- Я пішов, візьму куртку і скажу Панайотісу ... - доносилося вже здаля.

Софія так і стояла, не ворухнувшись, очі потроху просохли. Відчуття були такі заплутані. Хвилю щастя накривала інша — суму втратити це все. Проте, їй вдалося продишатися і вмовити себе, що треба насолодитися цим часом, наскільки буде можливо і сподіватися, що може колись ці два всесвіти наздоженуть один одного і зіллються в одному місці й часі.

Фармакіо було дуже схоже на ту Лаб-Аптеку, яку вона згадала з попереднього свого прояву у цій реальності ще в дитинстві. Тільки стелажі з товарами були в самому залі, їх було більше. Васіліс продивився по полицках з тестами й обрав два з них.

- Ось, дивись. Сподіваюсь, що правильно визначив. Тут для рівня кортизолу та адреналіну. Але зараз ще попитаємо фармацевта. Може тобі ще щось тут треба?

- Ні, наразі нічого.

- Тоді добре. Пішли до стійки.

Біля стійки стояла жінка фармацевт. Вона подивилася на тести та спитала чи потрібна їй консультація стосовно застосування. Потім поставила ще декілька уточнюваних запитань і порадила до цього ще взяти тести на Тиреотропний гормон та Трийодтиронін. Ці покажуть стан щитоподібної залози. Потім до кожного тесту додала окремі буклети, де було чітко пояснено процес використання та таблиці з рівнями, щоб перевірити результати. А до того, ще багато інформації про те, які продукти, рослини, вітаміни та мінерали впливають на поліпшення або ж погіршення стану. Окремо пояснювалося, як емоційний стан може вплинути, що таке психосоматика і ще багато цікавого. Софія з інтересом продивлялася буклет. Перед розділом з дієтами та профілактикою було зазначено великими літерами, що це загальні рекомендації й що кожен має обирати для себе індивідуально найефективніші й найбезпечніші для свого організму. Враховуючи інші показники, як

то алергія тощо. Софія зауважила, наскільки тут глибоко турбуються про кожного особисто, навіть у таких моментах. Вона відразу згадала, як в її іншому всесвіті було звичним чути щось на кшталт : “їж це, або це - воно дуже корисно!” Але чому саме всім це має бути корисно їй так і не відповідали. Вона через це засмучувалася, бо не мала змоги довести, що від чогось їй самій не добре, напевно воно має бути комусь корисно, але ж не їй.

Вона подякувала, розрахувалася і була приємно здивована, що вони коштували не більше ніж пляшка шампуню. Фармацевт на останок додала, що допоможе в разі, якщо виникнуть якісь проблеми у визначенні. Вона простягнула картку, там були телефонні номери. Її, а також лікаря-лаборанта, якщо буде потреба у більш конструктивній допомозі або лікуванні.

Васіліс завіз її до дому, а сам повернувся до магазину.

Софія зайшла, покликала бабусю, ніхто не озвався. Вдома нікого не було. Вона вирішила трохи полежати, поміркувати, почитати. До поки не повернеться хтось з рідних. Тести треба буде зробити завтра, як прокинеться, натщесерце. А поки треба розслабитися і подумати, раптом хтось з Києва зателефонує, що вона їм буде говорити. Чи не підіймати слухавку взагалі, допоки бабуся або дідусь не повернуться?

Так ходила й міркувала по кухні. Зробила собі какао з молоком. Зайшла до вітальні. Зрозуміла, що вона так і не роздивилася увесь дім, з часу своєї появи тут. Вітальня була досить велика, дуже затишна, з каміном. Навпроти кутова канапа і журнальний стіл. Вона вхопила печиво, яке лежало у красивій фарфоровій вазі та підійшла до шафи-стелажа з прозорими дверцятами. Там стояли різні великі книжки-альбоми з мистецтва та історії. А ще вона помітила фотоальбоми, звичайно дістала, всілася на канапі й почала їх роздивлятися.

Побачила на початку давні світлини, мабуть, сторічної давнини. Напевно це її пращури. І точно, розгледівши впізнала одну пра-пра-бабусю, єдине фото якої вона бачила, ще у своїй іншій реальності. Але там про її грецькі корені майже не говорили. Всі всього боялися. А тут в неї перед очима ціла історія поколінь. Було дуже цікаво. І тут раптом вона завмерла, бо їй на думку спало, що вона може побачити й себе, свою, не прожиту тут історію. І їй від цього стало трохи моторошно. Проте цікавість пересилила страх, вона відкрила наступний альбом і зажмурилася. Там дійсно було багато світлин і з нею, і зі всіма з родини. Їхні сімейні збори, її виступи, випускний концерт у школі. Вона дивилася і витирала сльози, щоб не накрапали на сторінки. Софія усвідомлювала, що плаче від суму за пропущеними у щасті роками, плаче за собою тут, за всіма з ким очевидно так багато проводила часу. І заспокоїлась тільки, коли зрозуміла, що зараз має шанс насолодитися всім цим. Благаючи цей всесвіт не відпускати її якомога довше.

Раптом телефонний дзвінок висмикнув її з усіх цих роздумів. Софія, забувши про своє рішення не відповідати, схопила слухавку і почула голос Мелісси.

- Агов, диво-мандрівнице, ти там як? Тести купила?
- Та ну, не глузуй, - ще крізь сльози вже сміялася Софія, - так, купила. Завтра зроблю, хоч буду трохи розуміти, що з моїм організмом коїться, принаймні фізично чи хімічно.. А от психічно, то вже, мабуть, треба плисти за течією й адаптуватися. Завдяки вам вже не так страшно. .. я тут фотоальбоми знайшла.
- О! Чудово, може це тобі допоможе більше щось пригадати. - зраділа Мелісса.
- На жаль, це дещо інше. Я радше засмутилася від того, скільки щастя я прожила тут і пропустила там.
- Ох. Так, уявляю. А нумо сприймімо це, як іншу історію. Ти зараз тут, ми ніби як продовжуємо після паузи.
- Так, рідна моя, дякую. Я теж себе цим вмовляю. Бо почуття досить кепські.
- Пройдемо. Головне їх не плекати. В тебе є хтось і щось набагато цікавіші.

- Так. Босс. Буду намагатися. - вони обидві вже хихотали.
- Завтра подзвони, як зробиш.
- Звісно, відразу, як побачу результати.

Зрештою Софія потроху заспокоїлася і пішла на гору до своєї кімнати.

Продивилася поличку з книжками, потім звернула увагу, що на комоді лежить книжка з закладкою, взяла до рук. Імовірно це саме її вона читала останнього часу. Це був Айзек Азімов. Вона із задоволенням встиглася на ліжку і почала читати спочатку, допоки не прийдуть рідні. Сподіваючись, що вони схвалять які тести вона купила.

Наступного ранку Софія прокинулася сама. Без будильника. Без закликів бабусі. Як і раніше потроху відкрила очі, щоб впевнитися де вона сьогодні. Все було на своїх місцях в Афінському домі. Вона усміхнулася, потягнулася і пішла вмиватися. Бабуся вже щось ароматне випікала на кухні, вона любила цю справу. І, як згодом Софія дізналася, мала магазин-пекарню.

- Доброго раночку, пташко! - озвалася бабуся Катеріні.
- Доброго ранку, моя люба! - відповіла Софія і чмокнула бабусю у щічку.
- Нічого не торкайся з їжі, спочатку зроби тести.
- Ой! Точно! А то я від твоїх ароматів про все решта забула. - засміялася Софія.
- Зараз принесу.

Бабуся допомогла їй все продезінфікувати, нанесли по краплині на кожний з тестів і відклали на час визначення. А поки сіли снідати. Дідусь десь вже поїхав на зустріч.

Підійшов час подивитися на реакцію і визначити результати тестів. Таблиця показала, що показники майже біля максимуму. Тобто, були ще вищі два дні тому, так міркувала Софія. Втішає одне, що вони напевно прямують до норми. Але все ж вирішили перечитати у буклетах, чим стабілізувати такий стан. Вирішили, що приберуть усі кофеїнові та морепродукти. Зрештою, живучі біля моря йод має й так достатньо надходити до її організму, плюс незначна кількість, що міститься у деяких овочах буде цілком достатньо і не буде перевантажувати щитоподібну залозу.

Бабуся зі свого боку її теж запевнила, що ми всі разом з цим впораємося і як і в дитинстві, все незадовго минеться. Потім бабусі теж треба було йти до свого магазинчику, тож Софія пішла телефонувати Васілісу та Меліссі, щоб повідомити про результати. Друзі були й стурбовані, і втішені одночасно. Васіліс запропонував увечері піти десь провести час у затишному місці. І буде контролювати, щоб ніяких морепродуктів та кави з чаєм наразі. У Софії запала ідея, поки вона тут, встигнути звести ближче Меліссу і Валентина. Тому запропонувала зібратися вчотирьох. Васіліс погодився, а ще більше зрадів, коли дізнався про її наміри.

Наступний телефонний дзвінок був дещо несподіваний для неї. Вона, за всіма цими подіями забула про ще одного близького друга. Це телефонував Гіоргос, її з Васілісом найкращий друг та колега.

- Агов! Подруго! Як справи сьогодні? Які плани на вечір? - весело спитав Гіоргос.
- Вітаю, друже мій! Рада тебе чути. Ну, день ніби як не поганий. А увечері плануємо посидіти десь в затишному місці, смачно поїсти, і добре, розкажу, може і в тебе будуть якісь ідеї.
- Що ти вже замислила?
- Яая. Замислила..звести ближче Валентина та мою Меліссу. Бо вони як ті лелеки, ходять навкруг одне одного і ніяк не можуть зрушити процес зближення.
- Ааа. - він гучно засміявся. - навіть Валентину потрібен Купідон. Я в ділі. Навіть маю нагоду.
- Я слухаю.
- Сьогодні нас запросили пограти в одному новому чарівному місці. Вибач

- пташко, попросили тільки трьох. Там має бути м'яка салонна музика.
- Ой! Та я тільки за. Де це?
 - Вони тільки но відкрилися, це такий ресторан-парк.
 - Ммм. Має бути красиво, коли потеплішає напевно.
 - Так, я теж так подумав. Тож, може прийдете туди, а Валентин виступу до вас приєднається. Я б теж хотів, але маю повертатися додому, жінка нездужає, застудилася. Тому ці дні відлежується. А я їй не даю засумувати.
 - Мені дуже шкода. Передавай їй мої вітання і побажання...
 - Дякую. Вона буде рада. От ми й подивимось, якщо там буде дійсно так затишно, як вони описують, то ми потім туди ще підемо проводити час усі разом.
 - Домовилися. О котрій ви починаєте?
 - О 9-тій. Я зараз замовлю для вас столик.
 - Чудово! Там побачимось.

Софія відразу передзвонила Васілісу та Меліссі. Розповіла про плани на вечір. Всі були у захваті. Мелісса навіть трохи почала нервувати й питати, що їй сьогодні вдягнути. Софія запевнила, що її смак ще ніколи не підводив і що вона буде чарівна. З Васілісом домовилися, що він заїде о пів на дев'яту і по дорозі захоплять Меліссу. Він був у гарному настрої, але все ж заінтригований побачити новий ресторан-парк.

Софія, Васіліс та Мелісса під'їхали до парку, він називався "Армонія". При вході був павільйон, там їх зустрів адміністратор, спитав чим може бути корисним. Вони сказали, що мають зарезервований столик, на ім'я Квітковська. Адміністратор щиро усміхнувся і попросив слідувати за ним. Вони увійшли до самого парку і дійсно були вражені побаченим.

Це була досить велика територія. З алеями, квітниками, деревами й кущами. Деякі з них все ще квітнули, не зважаючи на досить холодну погоду. Через кожні 10 метрів стояли альтанки, зараз вони були зашклені. Всередині містилися столики, деякі були з каміном і диванами. Софія зауважила, що поки вони прогулювалися музика завжди була чутна і гучність не дуже й змінювалася. Озирнувшись і роздивившись зрозуміла, що на кожній альтанці були динаміки, тож всі, з усіх альтанок могли слухати, що грають музиканти на сцені. А гучність всередині можна було відрегулювати самим за потребою.

Подякувавши адміністратору Софія попростувала до сцени, щоб привітатися з друзями. Васіліс з Меліссою залишилися в альтанці продивляться меню. Мелісса все ще була трохи схвильована, але атмосфера цього місця додала їй більше насолоди й романтики, ніж нервовості від страху втратити, щось цінне.

Софія наблизилася до сцени, дочекалась кінця композиції.

- Колеги, як настрій? - рішуче оклинула вона хлопців, які її ще не помітили.
- О! Пташка прилетіла! Все чудово! Як ви? Всі прийшли? - підморгуючи, радісно озвався Гіоргос.
- Так, всі. Вже трохи пройшлися парком. Це дійсно красиве місце.
- Трясця, - знов підморгнув Гіоргос, - я маю відразу додому, щоб моя кохана не сумувала хворіючи. А ти Вал, сподіваюся, залишишся посидіти?
- Я з радістю! Якщо, звісно, вам там не заважатиму. - дещо знітився Валентин
- Просто цікаво, кому ти там збираєшся заважати — мені, Васілісу чи Меліссі? - вдавано загадково запитала Софія.
- Та, ладно! Мелісса тут? Я думав ви удвох з Васілісом. Тоді звісно.. - було видно, що він щиро зрадив.
- Тоді чекаємо. - вона послала їм повітряний поцілунок і попрямувала до альтанки.

Зайшла, обійняла ззаду Васіліса і весело запитала.

- Чим тут годують? Чи є щось для мене?
- Є! - в один голос відповіли Васіліс та Мелісса і засміялися.

Виступ тривав годину, хлопці грали чудово, створюючи атмосферу спокою і насолоди. Кухня в цьому ресторані теж всім дуже сподобалася. Вона включала блюда різних культур і була дуже тонко підлаштована під будь-якого клієнта, зважаючи на смакові уподобання або особливості дієти. Кухарі із задоволення виконували будь-які побажання чи прохання, треба було лише чітко пояснити, які продукти чи спеції треба виключити з рецепта. Тоді страва набувала нового змісту, проте не змінювала форми. Всі смакували своє улюблене без шкоди особливостям свого здоров'я.

Посмакувавши основними стравами друзі лише чекали на Валентина, щоб разом замовити десерти.

Валентин прийшов відразу по закінченні виступу, передав усім вітання від Гіоргоса. Музична програма в цьому закладі розподілялася між багатьма музикантами, які змінювалися кожної години. Всім подобалося таке різноманіття.

І ось, нарешті вже всі разом друзі замовили солодке і продовжували бесіду.

- Дякую друзі, що на мене зачекали. Мелісса, ти сьогодні просто чарівна! Я так давно не бачив тебе у вечірньому вбранні. Ми, мабуть, таки довго нікуди разом не виходили. - з ніжністю зауважив Валентин.
- Ой, дякую, Вале! - трохи зашарілася Мелісса. - Дійсно, давно не виходили. Здебільшого бачимося тільки на навчанні.
- Треба виправляти ситуацію. І ось про майбутню нагоду. Софія, ти пам'ятаєш, що в нас значний виступ у театрі Посідонос наступного тижня? Твої ж мають вже приїхати й напевно забажають прийти?

Софія аж завмерла. На щастя втрутився Васіліс і врятував ситуацію.

- Спокійно, не поперхнись тірамісу. - погладив він її руку та усміхнувся. - Звісно, що пам'ятає. Її батьки прилітають у п'ятницю. Але ти нам всім розповіси про подробиці, що там за концерт буде, бо ми з Меліссою не все знаємо.
- А! Точно, подробиці. - засміявся Валентин. - Це буде в театрі Посідонос. Передріздвяний концерт. Ми маємо виконати дві пісні великим складом. Буде красиво, я впевнений. Але я ось до чого. Ми вже забронювали два столики для наших гостей, а про себе самих не подумали. Може завтра подзвонити організаторам і замовити ще один на шістьох, ми всі та Гіоргос з дружиною. Наш виступ на початку відділення, тож буде ще час і послухати інших, і потанцювати.
- Таак, я згодна! - вигукнула Софія.
- А що ви там будете співати? - запитала Мелісса.
- Одну з джазових обробок і одну, що написав Гіоргос.
- Чудово, а як називається пісня? Ми її вже чули? - не спинялася Мелісса.
- Так, напевно чули вже багато разів - "Ти мій всесвіт". Її співає Адріан Грасідіс, знаєте такого виконавця? Але Софія цю пісню дуже любить, тому вони вирішили зробити дует.

Софія трохи прикинула, кувтала потроху своє тірамісу та обмірковувала, що треба терміново, як прийде до дому знайти у зошиті цю пісню і швиденько вивчити.

- Меліссо, ти ж зможеш прийти на концерт, чи може в тебе інші плани є? - поцікавився Валентин.
- Ні, ні, вже ніяких інших планів цього разу. Я вся ваша. - відповіла Мелісса.
- Я дуже радий! - очевидно, що Валентин був щасливий, як ніколи.

Вони ще посиділи десь з годинку. Наговорилися, насміялися, наміріялися. Софія була напрочуд задоволена собою. Бо все складалося так, як вона передбачала.

Мелісса та Валентин зближувалися і ламали умовні кордони остраху або ж банальну сором'язливість на шляху один до одного. Вони були закохані й ці хвили чарівності пробивалися назовні все більше й більше.

По поверненні додому Софія відразу кинулася шукати ту саму пісню. Знайшла вірші у зошиті, а перебравши усі касети нарешті натрапила і на альбом Адріана Грасідіса. Пісня дійсно була чудова, Вона відразу захопилася процесом. Сиділа в навушниках і вчила мелодію з текстом пошепки проспівуючи. Проте вона була впевнена, що вони малі її якось поділити на двох. А якісь частини співати двоголосно. Трошки допомогла їй прискіпливість до деталей та природня організованість. В зошиті біля тексту були позначки. По них вона зрозуміла, хто яку частину має співати соло. А ось про решту двоголосних партій треба буде обережно з'ясувати.

Бабуся Катеріні перед тим, як йти лягати спати зайшла до неї розповісти трохи новин за вечір і побажати добраніч.

- Пташко, ти ще не спиш?
- Ні, бабуню, - лагідно відповіла Софія і зняла навушники, повісивши їх на шию.
- А, бачу, вчиш нові пісні, чи просто слухаєш?
- Так, повторюю, вчу.. Для виступу того передріздвяного концерту, що буде в театрі.
- Ох! Ми всі чекаємо на це дійство. До речі, я ж що хотіла розказати. Мати твоя сьогодні телефонувала, сказала, що вони вже взяли квитки, тож 21 грудня будуть тут.
- Ой, як чудово! Я їм завтра передзвоню, можна?
- Звісно можна! - засміялася бабуся, - Треба! І ще, Дімітріс теж прилетить з Канади. Дядько твій точно буде на концерті, а от тітка та кузени ще не відомо чи зможуть цього разу. Синку хоче заразом перевірити, як тут його готель проживає. - підморгнула бабуся.
- Я дуже рада. Хочу всіх побачити й обійняти..
- Ну, вже не довго залишилося чекати. А зараз, добраніч.
- Добраніч, бабуню моя.

Вони обійнялися і бабуся пішла до себе. З коридору почувся голос дідуся, який теж бажав доброї ночі.

5

У неділю зателефонував Гіоргос, який вимагав подробиць вчорашнього вечора. Софія розповіла йому наскільки гарно все пройшло. І як вона задоволена, що не зволікала, а підштовхнула цих двох закоханих припинити ці пташині танці на відстані. Гіоргос щиро радів такому розгортанню подій. Тепер їхні друзі будуть щасливі разом. Потім вони, звісно, зачепили й питання майбутнього концерту. Гіоргос сказав, що відразу передзвонить Валентину і вони обговорять все це з організаторами. Напевно, що його жінка вже одужає до того дня і вони всі разом проведуть час на блискучому шоу, вже як глядачі.

- Пташко, з лірикою ми розібралися, тепер власне з практикою треба трохи доробити. Ти не проти сьогодні під'їхати до мене на студію, Адріан теж буде. Ми ще трохи пройдемося по пісні та вже остаточно з'ясуємо де і хто які партії заспіває. - попросив Гіоргос.
- Так, звісно, я й сама хотіла про це поговорити. Бо щось не можу згадати, що ми вирішили..
- Та нічого власне не вирішили, був ще час поміркувати. Тоді я тебе чекаю десь за 2 годинки. Добре?
- Добре, я буду. - поклала слухавку Софія і зрозуміла, що треба негайно

телефонувати Васілісу і з'ясувати адресу студії, сподіваючись, що він її знає. На щастя Васіліс знав точну адресу, бо часто бував там із нею. Софія ще мала досить часу, тож зібралася з духом і набрала номер батьків у Києві. Вдома була тільки мати. Вони приємно поговорили. Наприкінці вона записала номер рейсу, яким вони мали прилетіти й залишила нотатку біля телефону. Зібрала все, що їй могло знадобитися для репетиції та рушила до студії Гіоргоса.

Студія знаходилася недалеко від помешкання Гіоргоса, це було одне з його власних приміщень. Інші були віддані під магазини звукового обладнання та музичних інструментів. Гіоргос побачив її на моніторі й відкрив двері завчасно, зняв навушники та пішов з нею вітатися.

Тільки но потрапивши всередину, Софія посміхаючись подумки іронічно зауважила, що обстановка аж занадто затишна. Якби вона сама облаштовувала студію, то хотіла б, щоб вона була саме така. Згодом у розмові з'ясувала для себе, що таки сама й брала участь у деякому оздобленні та декорі. Все загалом було дуже зручно і створювало приємну, надихаючу атмосферу для творчості.

- Вітаю подруго, як доїхала? - обійняв та поцілував він її.
- Нормально, я ці дні трохи розгублена, тому ти мене вибач, якщо якісь деталі випали в мене з пам'яті.
- Ну, це я ще минулого разу помітив. Щось сталося, про що я не знаю?
- Власне так, трохи... сталося. Але я не хочу зараз тебе засмучувати розповідями. Та ще й Адріан незабаром прийде. Давай краще поговоримо про це пізніше.
- Домовилися. Я тобі нагадаю. І не сподівайся, що якимось про це забуду.
- Та, бачу, що шансів проскочити нема. - засміялася Софія. - Дякую, що ти в мене такий є.
- Та, на здоров'я! - трохи здивовано відповів Гіоргос.
- Я вчора, як раз цю пісню прослуховувала ще. Дещо мені спало на думку, але спершу нагадай, як ми планували розподілитися минулої репетиції.

Гіоргос увімкнув пісню, Софія підійшла ближче до мікрофона і почала проспівувати ті частини, які їй здалося найліпше вкладалися в контексті вже дуету. Гіоргос посміхався, вигукував "Добре!" і підіймав великий палець вгору. Коли вона співала останній приспів до студії зайшов Адріан.

- Привіт друзі! Як я за вами всіма скучив, не уявляєте! - радісно привітався Адріан. - Софія, ти як завжди заворюєш мене. До речі, поки не забув. Треба цей дует записати й залишити для подальшого виконання, та додати до майбутніх збірок. Як вам, маестро, така ідея?
- Супер! Друже, я обома руками за! - Гіоргос завзято сприйняв цю ідею. І запропонував сьогодні зробити пробний запис.

Наступні дві години вони репетирували, дещо записували. Пісня ніби була написана спеціально для дуету. Гіоргос подеколи просто сидів перед мікшерним пультом обхопивши голову руками й зачаровано усміхався, слухаючи їх.

- Друзі мої! - після коди сказав Гіоргос. - Я власне маю достатньо матеріалу, щоб зробити нове зведення пісні. Тож, якщо ви вже визначилися й насолодилися один одним, ми можемо перепочити й піти поїсти.
- Так! - погодилася Софія. - Ми дійсно захопилися, але думаю, що на цьому варіанті зупинимось, він легко вкладається на слух і звучить дуже смачно. Ти як думаєш, Адріане? І, до речі, про "поїсти". - вона їм підморгнула.
- Згоден, відповів Адріан. - Я дуже задоволений, і так, вже й голодний.
- Гіорго, можна я зателефоную Васілісу. Він хотів до нас приєднатися пізніше.

- Обов'язково, мені ж треба на когось злити все це задоволення. Тому, хто був поза процесом.
- Та бачу, що тебе аж розпирає. - Софія сміялася і набирала номер Васіліса.

Вдома ніхто не відповів, тож вона зателефонувала до магазину. Його брат сказав, що він розмовляє із замовником. Вона попросила передати, щоб він потім передзвонив на студію, або відразу їхав до ресторану поруч. Перепитавши Гіоргоса про назву, отримала іронічну відповідь.

- Та що, ніби він не знає, де ми зазвичай сидимо?

Поки вони чекали, як Гіоргос вимкне апаратуру, подзвонив Васіліс. Сказав, що вже звільнився і їде до них.

Вони вийшли зі студії й попрямували до таверни, що містилася на площі цього району міста. Вона була невеличка, зі сквером посередині та багатьма магазинами та ресторанами по периметру. У таверні раптово зустріли Томаса і Спіроса, які незадовго до того теж зайшли тут попоїсти перед репетицією на студії. Друзі зраділи побачивши один одного. Гіоргос відразу став оповідати, як вони зробили дует, як чудово все прописали. Хлопці раділи й тільки питали чи потрібно їм щось змінити. Але всі погодилися, що аранжування й так чудове. А їхні імпровізації при живому виконанні завжди приємно дивують. Потім приїхав Васіліс і отримав другу порцію розповіді про перетворення пісні. Потік радості Гіоргоса сьогодні був просто нескінченний.

- Зараз поїмо, повернемося до студії й самі все почуєте. Я вам кажу, на концерті це буде феєрично! - не заспокоювався він.

Друзі смачно поїли, ще трохи посиділи трохи, поговорили про своє.

- Софійка, слухай, - почав Васіліс, - в нас там дещо визначилося із сусіднім приміщенням. Про що ти імовірно не пам'ятаєш. Чи?..
- Ні-а. Анічогісінько. Тому, слухаю уважно. - Тихо відповіла Софія.
- Отже, починаємо ніби новий проект. - пирснув від сміху Васіліс. - Але оскільки це була твоя ідея-мрія, тому, я б хотів її дотримуватися, хоча б з погляду справедливості.

Софія тихо всміхалася й очікувала на нове здивування.

- Ідея полягала в тому, щоб відкрити кафе, де все вподобане оздоблення можна буде купити відразу в магазині. Тобто замовити та отримати навіть не виходячи з кафе. Увесь посуд, скатертини, серветки, будь-який декор. У холі та на стінах залу будуть виставлятися картини наших місцевих художників, які звісно теж можна буде придбати. Ми будемо мати з цього відповідну комісію. Звісно, що випічкою має займатися твоя бабуся. Тому, на днях треба нам всім зібратися і все остаточно обговорити. А ще, було б не погано поспілкуватися з твоїм дядьком Дімітрісом, коли він приїде. Чому б не відкрити подібний заклад в одному з його готелів. .. Ти хоч, дихай гучніше, або кивни.
- Я зараз подих переведу й кивну. - зачаровано посміхалася Софія і цілувала Васіліса. - Я пам'ятаю цю ідею, але вона існувала окремо, ще до цього простору і я не була взагалі впевнена, чи це колись може вийти за межі мрійливості. Тому, то і, звісно, що я ніби як шокована, але неймовірно щаслива. Дімітріс має приїхати на днях, тож напевно будемо мати нагоду поговорити усі разом.
- Чудово, до речі, нам це приміщення теж ніби як неочікуваний подарунок. Власник переїжджає до іншого міста і згоден на довгострокову виплату без відсотків. Навіть, якщо в нас зміняться обставини, то ми ніби як просто припиняємо сплачувати оренду. Це я намагаюся пояснити спрощено.
- Так, так, я розумію.. - вона згадала, що в іншій реальності це називалося

“розстрочка”, тобто “розстрочений платіж”. У країнах комуністичного режиму був тільки один банк, який називали “Зберкаса” (Зберігальна каса), а всі державні магазини, що торгували технікою або меблями пропонували той відтермінований платіж.

- А ще, я звісно пам'ятаю, - додав Васіліс. - про відділ “Рукотворних робіт”. Це в нас будуть стелажі-вітрини, я гадаю.
- О, так, я вже уявляю як це буде.
- Готуйся, ми маємо все це офіційно оформити. І станемо справжніми партнерами.
- А ми зараз хто? - підморгнула Софія. - Я собі іншого й не бажаю.
- Я власне теж. Ти тільки нікуди не зникай.

Тут підвівся Гіоргос, помахав усім, що, мовляв, треба повертатися до студії. І вони рушили.

Наступні декілька годин вони провели у студії. Грали, слухали, обмінювалися ідеями, творили. Незабаром до них доєднався і Валентин. Він приїхав у гарному настрої, якийсь навіть занадто збуджено-мрійливий, постійно натрапляв на кпини друзів, бо випадав з теми розмови, ніби був поглинутий в інший простір. Софія була майже впевнена, що справи тут у її подрузі Меліссі. Валентин відкрився своєму коханню і тепер мав якось дати тому раду. Ці почуття були фонтануючі, він ніколи такого раніше не відчував і сказати по-правді, навіть боявся. Не хотів втрачати, як він вважав, свободу дій. Але виявилось, що цей союз аж ніяк не відбере в нього навіть дешицу його впорядкованого і творчого життя, ба навіть додасть багато натхнення.

Софія, спостерігаючи його реакції не могла дочекатися, коли поговорить з Меліссою і почує усі подробиці. Вона припускала, що вони сьогодні зустрічалися або принаймні говорили телефоном. Васіліс теж помітив ці нюанси та періодично змовницькі підморгував Софії, киваючи на закоханого друга.

6

Тієї п'ятниці вона прокинулася рано, коли почула, як дідусь збирається їхати до аеропорту, зустрічати її батьків та Дімітріса. Вони разом спланували так, що їхні рейси прилітали з різницею у годину. Тож всіх забирав разом. Бабуся тим часом починала готувати обід. А Софія мала сьогодні вдень генеральну репетицію святкового концерту. Тому вони всі разом мали вже зустрітися увечері. Вона була усім цим натхненна і, на диво, спокійна. Цікаво було побачити батьків і ніби як знов познайомитися із дядечком Дімітрісом. Проте найбільше вона думала про свій завтрашній виступ. Про друзів, що відкрилися коханню. А ще, про їхні спільні з Васілісом плани. Тільки зараз вона усвідомила, що вже майже має свою справу, її мрія несподівано збулася, а для неї тут це було наче очевидна річ. Ніякого перестрашу, ніяких сумнівів, тільки приємне передчуття розвитку цього закладу. І звісно ж її стосунків з коханим, а тепер вже й справжнім партнером.

Театр “Посідонос” був величезний і дуже красивий. Глядацька зала була пристосована так, що легко трансформувалася у відкритий майданчик для заходів, балів, прийомів тощо. Зараз вона була заповнена столиками й зручними кріслами. Повсюди сновигали працівники, які готували, оздоблювати, чистили, прикрашали. По периметру двох поверхів розміщалися окремі ложі. Сама сцена вже була підготовлена, тепер тільки кожен з виконавців мали налаштувати рівень звуку та узгодити послідовність самої програми з режисером.

Коли Софія побачила Гіоргоса, він розмовляв з якимось чоловіком. З'ясувалося, що це управляючий театру і вони узгоджували зміну з їхньою розсадкою за столиком. На щастя проблем це не спричинило і всі зраділи у передчутті чудового заходу та

спілкуванню з рідними та коханими.

Сама репетиція пройшла легко й натхнено. Поки вони грали, навіть працівники у залі на трохи зупинялися й аплодували. Звук у залі був просто неймовірний, він охоплював все, у всіх куточках, на всіх поверхах. Акустична апаратура була розташована і налаштована так, що кожна людина відчувала ефект огортання звуком. Ніби знаходячись зовсім поряд з музикантами, чуючи деталі, але не залишаючи втому на слух.

Вони програли й проспівали свою програму, відкоригували звучання під свої потреби. Визначилися із режисером щодо програми виступу в цілому і розійшлися на декілька годин, щоб знову зустрітися вже на концерті. Всі хотіли причепуритися, щоб виглядати в унісон із настроєм. А він був по-справжньому піднесений і святковий.

Софія відразу поїхала до Васіліса і спершу дуже хотіла зателефонувати Меліссі. Не могла дочекатися, щоб розпитати її, що ж сталося за цей час, поки вони всі не бачилися. А ще їй би не завадила допомога із зачіскою перед виходом на сцену.

Васіліс побачив її з вікна свого кабінету, він трохи відкрив шторку і махав їй рукою, розмовляючи телефоном. Софія аж пришвидшила ходу, була навіть трохи схвильована. І не дивно, стільки значущих для неї подій трапилися за такий короткий строк. Все немов би стиснулося у часі, щоб наздогнати нереалізовані моменти життя, або щоб виправити те хибне, яке вже існувало, навіть поза її бажанням. Все, як вона вважала, надалося їй проти волі. Ніби на догоду чийомусь іншому життю, де вона тільки мала виконувати роль запасного варіанта задля самоствердження когось іншого. І тільки тут, зараз вона нарешті змогла чітко сформулювати для себе, що її так мучило. На додачу до тих епізодів насильства, в які вона потрапляла і де здебільшого звинувачувала себе, свою відкритість до людей, своє небажання перетворитися на тих чудовиськ за подобою. Це була немов жорстка боротьба за саму себе. І ось вона тут раптом відродила себе і повертатися до того іншого простору не має анінайменшого бажання. Тому й кожного ранку все ще розтуляє очі повільно, приглядаючись до обстановки.

Васіліс договорив, поклав слухавку і підійшов до Софії, яка стояла на вході, щойно відкривши двері.

- Моя пташка прилетіла. - Прошепотів він, обіймаючи її й цілуючи ніжно навколо нафарбованих губ.
- Ти готовий до вечора? Принаймні морально. Бо я щось трохи розхвилювалася.
- І це зрозуміло, і зовсім не дивно. Слухай, в нас цими днями не було нагоди більше поговорити наодинці. І я не знаю чи твої спомини відновилися повністю?
- Коханий, ти правий, я дійсно хотіла тобі більше розповісти, те, що не наважувалася, бо не знала, як ти зможеш це сприйняти.
- Я слухаю. В нас є час?
- Так, маємо досить часу. О восьмій маю бути у театрі. Сподіваюсь Мелісса не забуде, тож маю їй подзвонити згодом.
- Добре, а поки розповідай.

І Софія оповіла всю історію її, так би мовити, несподіваної появи тут. Ті подробиці, що змогла довірити лише Меліссі. Про дитинство, про її від'їзд до Болгарії. Про те, що була знайома з його братом в іншій реальності. На диво Васіліс сприйняв все досить серйозно. Час від часу дещо перепитував. Наприкінці зітхнув і тільки мовив.

- Неймовірно. Твоя свідомість або допомагає тобі впоратися із надвеликим стресом, або випробовує тебе, щоб ти цінувала свої можливості. Єдине, що цікаво з'ясувати, який з цих всесвітів дійсно реальний.
- Можна я ще раз подякую? - Вони стали посміхатися обидва. - За можливості

бути тут. За щастя бути з тобою. З усіма, хто мене оточує. Сам розумієш, що я кожного ранку прокидаюсь зі сподіванням.

- Так, я розумію. Тепер і я вже хвилююся. Бо категорично не хочу вірити, що одного дня ти зникнеш з мого життя.
- Я теж, коханий, я теж. Саме тому хочу якнайбільше сказати й зробити. І сподіватися ..
- Мелісса знає це все?
- Так, в нас була нагода поговорити. В неї теж реакція була неоднозначна. Щось між захопленням і смутком. Мені вже й самій цікаво - який зі всесвітів є домінуючим.
- Так, все, мене воно дійсно засмучує, бо я б краще стрибнув із тобою. Але маємо те що маємо і будемо проживати це щастя скільки твій всесвіт дозволить.

Вони витирали сльози один одному. Цілували очі. Зрештою міцно обійнялися і так спокійно дихаючи посиділи, допоки не заспокоїлися.

- Ти їсти хочеш? - ніби все як зазвичай спитав Васіліс.
- Ох, коханий, майже забулася. - Пирснула від сміху Софія. - Звісно треба попоїсти до виступу. Але спочатку наберу Меліссу. Там, до речі, розвиток подій якийсь відбувся, бо Вал сьогодні прийшов на репетицію якийсь ніби зачарований і розфокусований, що для нього не звично.
- Агаа! Твій план таки спрацював. Власне я й не сумнівався.

Софія не довго погломоніла з Меліссою. Та їй коротенько розповіла, що вони з Валом сьогодні зустрічалися у кафе. Посиділи, поговорили про те, що боялися сказати увесь час, скільки знайомі. Про те, як хочуть бачити себе разом у майбутньому. Зізнавалися один одному у коханні та ніжності. І раділи планам на сьогоднішній вечір.

Дівчата буди щасливі одна за одну, але Софія трохи навіть більше, бо почувалася ніби допоміжним янголом, тим, хто допоміг цим двом душам зазвучати у гармонічному просторі. Зрештою домовилися побачитись незабаром, за годину до початку виступу. Потім все одно буде ще багато часу після концерту, коли вони матимуть нагоду посидіти всі разом у залі, побачитися із родичами та друзями та відсвяткувати Зимове Різдво з надією на початок нового річного етапу у житті.

- Пташко, а вбрання своє ти залишила у театрі? Бо я не бачу твоєї сумки. - Запитав Васіліс замикаючи двері магазину.
- Так, любий, ми залишили разом усі речі, нам виділили одну гримерку і ключ Гіоргос забрав із собою.
- Тоді добре. Я ще хотів спитати про твоїх батьків...

Вони вийшли на вулицю і попрямували до таверни, щоб трошки поїсти перед виступом. Влаштувалися за столиком у кутку, замовили й Софія продовжила розмову.

- Вони вже прилетіли. - сказала Софія, подивившись на годинник. - Я про батьків. Дідусь їх усіх мав зустріти. Ми вирішили, що побачимось вже у театрі.
- Слухай, а ти їх хоч пам'ятаєш? - майже пошепки спитав Васіліс.
- Я пам'ятаю їх разом удвох тільки з часів минулого мого прояву у цьому всесвіті. Бо у недавньому минулому, так би мовити, вони з батьком вже давно, як розлучені.
- Ох! А коли ж ти останній раз його бачила?
- Навіть не згадаю напевно. Ми спілкувалися переважно тільки через привітання із нагоди дня народження. Власне коли мені виповнилося шістнадцять років він зателефонував і радісно проголосив, що, мовляв "Все, Вітаю, годівничка закрилася!" Маючи на увазі закінчення строку виплати аліментів за законом.

- Що?! В якому сенсі закрилася? Він що тобі після цього взагалі не допомагав?
- Власне він і до цього робив це виключно під примусом, бо на жаль для нього, є такий закон. Він же не сприймав мене, як бажану людину у своєму житті. Йому це все було нав'язано правилами суспільства. Тому для нього то було не зрозуміло. Таким людям за природою взагалі не потрібно зачинати нове життя, за будь-яких обставин, бо їм це протипоказано. Але ж їх суспільство змушує розмножуватися, так все влаштовано. Ще один момент. У ті часи, там де я існувала навіть був окремий податок на бездітність.
- Не може бути! - Васіліс опинився у стані між шоком і сміхом.
- На жаль там, там було ще багато чого, що може тебе шокувати. Бо воно й мене шокувало, але мала якимось підлаштовуватися.
- Я бажаю тільки одного, щоб та частина твого життя дійсно виявилася сном.
- Я теж, любий мій. - Софія поцілувала його і побажала "Смачного", бо їм вже принесли наїдки.

Тільки но, коли Софія відчула запах тушкованих овочів та соусів, насправді зрозуміла наскільки вона зголодніла. Всі ці емоції та швидка адаптація до нових реалій забирали дійсно багато енергії. Проте, це було не те виснаження, коли ти б'єшся з обставинами, щоб хоча б вижити, але без жодної надії на розраду або навіть задоволення. У тотально-приниженому суспільстві з культом страждання, людина, що має намір досягти душевного спокою та особистої реалізації чи принаймні осягнення себе, вважають зарозумілою, егоїстичною або, так би мовити "ширяючою у хмарах". І таку людину обов'язково мали опустити на землю. Людина мала пам'ятати про рамки дозволеного тим режимом, щоб не накликати біду на себе або родичів. А саме реакцій примітивно-агресивних послідовників чи лідерів тої партійно-релігійної системи.

Вони смачно попоїли, час від часу ще говорили про свої плани. Про майбутню зустріч з її батьками та дядьком Дімітрісом. Навіть посміялися, що колись мають обов'язково помандрувати й до Канади теж. Васіліс ще мав зайти додому перевдягнутися до вечірнього заходу, тому він посадив свою любу Софію у таксі, поцілував і в передчутті дивовижного шоу попрямував до свого дому.

7

Софія під'їхала до театру, пройшла до службового входу з тильної сторони будівлі. Всередині ще було зовсім мало людей. "Мабуть, я перша." Тільки но подумала вона, як побачила, що біля дверей у гримерку стояла Мелісса. Та засміялася і сказала.

- Я так боялася запізнитися, що аж приїхала зарано. Знаю, як я тобі зараз потрібна. - Дівчата обійнялися.
- Ти мені завжди потрібна. Слухай, пішли тоді поки у коридорчику посидимо, бо ключ забрав із собою Гіоргос. А тим часом ти мені ще подробиці розповіси, допоки твій ельф не прилетів. Не хочу його бентежити, він і так соромиться свого стану. Має звикнути, щоб спокійно демонструвати це на людях.
- Так, я це теж зрозуміла. І, мушу зізнатися, такі якості його характеру мене здивували. Я була впевнена, що наш Вал такий відвертий, ніби як без комплексів. Але ж тут налетіло відповідальне почуття і він покидав усі захисні обладунки своєї душі. І ось маємо такого справжнього Валентина — тендітного й сором'язливого. - Дівчата посміхалися і тишилися таким перетворенням їхнього близького друга.
- Але ти не думай, що він вже таким розгубленим і залишиться. Сама знаєш, місяці три й він природно адаптується, ну тобто його гормональна система. - Софія підморгнула Меліссі. - А далі, це вже від вас обох залежить. Я

сподіваюсь усе складеться все саме так, як я собі уявляю.

- Люблю тебе, мій оракулче. Можу запевнити, що зі своєї сторони буду утримувати цей вогник. А як справи у вас з Васілісом, ви мали змогу поговорити?
- Так, я йому нарешті все пояснила. Ну, те, що не договорювала раніше.
- І яка була реакція? - Мелісса аж притиснула долоні до обличчя.
- Схожа на твою. Але він більше розчулився, як власне і я сама. Бо хто знає, а раптом в якийсь момент це все перескочить знов. А я так не хочу з вами розлучатися. Тут моє життя, моє справжнє життя. - Дівчата притихли, сльози вже потроху наповнювали повіки.
- Дай руку. - Мелісса вхопила її. - Я тебе тримаю. Васіліс впевнена теж. Може й не буде більше твоїх стрибків. Якщо ти там, де живе твоя душа. І де ти потрібна.
- Так, люба моя, я теж сподіваюсь.

У коридорі почулися кроки, дівчата впізнали голоси Гіоргоса та Валентина.

- Ну що, вперед? - Софія промокнула сльози у куточках очей. - Пішли робити мене красивою.
- Ой. Ну дуже смішно. - Іронічно відповіла Мелісса і потягнула її за руку.

Далі були збори, прикрашання, легка суєта. Всі були натхненні, у чудовому настрої. Софія нарешті з'ясувала, що їм дали додаткові місця і столик буде поруч із тим, де мають сидіти її рідні. Мелісса запевнила її, що вона підтримає морально Васіліса, щоб він не почувався ніяково знайомлячись із батьками Софії. Хоч на цей час бабуся й дідусь знали його вже дуже добре. Софія дійсно трохи переживала за це, а насправді то була нервозність більше за себе. Вона все думала, як вони зараз виглядають, як прожили усі ці роки, які вона ніби пропустила. Думала, що треба буде запитати про всіх родичів, котрі не змогли приїхати цього разу. Тут її роздуми перервав Валентин.

- Софія, слухай, там мої з Праги мали щось передати через твого дідуся, проте Мелісса сказала, що він не зміг цього року прилетіти.
- Ах, точно. Але все напевно привіз батько. Тож отримаєш свої подарунки, мій дороженький. - радісно заспокоїла його Софія.
- Сонце, як ти мене втішила, а то я цими днями не зміг дотелефонуватися. Ми ніяк не могли співпасти у часі для розмови. То їх не було вдома, а то я десь був.. Вже після свят поговоримо. Ну, тобі Мелісса вже напевно все оповіла? - Софія кивнула, посміхаючись. - Так, я ж хочу батькам про це сповістити. І про те, що залишуся тут після навчання.
- Дай я тебе обійму. - Софія потягнулася до свого друга, обережно притискаючись, щоб не замастити помадою. - Для мене це ніби особисте щастя, а до Праги напевно що зможете навідуватися в гості, коли схочете.
- Так, звісно. Я певен, що там їй має теж сподобатися.

Почулися сигнали, що сповіщали готовність до початку дійства за 15 хвилин. Софія була вже готова. Вона підійшла ближче до куліс, щоб зазирнути до глядацької зали й подивитись, як розмістилися її рідні. Вони всі були гарно вбрані, сиділи за столиком правіше від сцени. Поряд були Васіліс, Мелісса та жінка Гіоргоса, як вона здогадалася, бо не пам'ятала її. Її охопило таке приємне хвилювання, хотілося вже скоріше заспівати, щоб відтворити цей потік енергії і цей фонтан почуттів. Згадавши, вона відійшла у коридор і почала наспівувати свої улюблені вправи для розігріву голосових зв'язок. Трохи промуркотіла пісні.

Згодом з гримерки вийшов Адріан, теж наспівуючи їхній дует. Софія у пів голосу підстроїлася, вони доспівали коду і посміхаючись обійнялися.

- Готова, Софійчко? - спитав Адріан.
- Все гаразд, все пам'ятаю, все, що ми з тобою там у студії натворили.
- Тоді добре. Але в нас ще повно часу.
- Правда?! Я навіть забула подивитися у програму. - розгублено відповіла Софія.
- Таак, не турбуйся. Ми у другому відділенні, тож щедесь годинку можемо гуляти і розігріватися. - Він підморгнув їй і пішов назад до гримерки.

Друге відділення концерту починав саме Адріан, він проспівав дві пісні зі свого альбому, які були створені разом із Гіоргосом. Софія спостерігала за всім з-за куліс і не могла натішитися грою та співом своїх друзів. На диво вона усвідомила, що її природні хвилювання перед власним виходом на сцену вже більше схожі на задоволення, на бажання приєднатися до свого гурту музично-душевних однодумців. До спільної гармонії, яку вони творили.

Адріан закінчив пісню, довго вклонявся, дякував .. Здавалося оплески ніколи не скінчаться. Нарешті він представив всіх музикантів і об'явив про наступну пісню. Але спочатку розповів історію про те, як народився цей дует і з любов'ю та вдячністю запросив на сцену свою подругу Софію Квітковську.

Залу заповнили оплески й Софія вийшла на сцену. Адріан Зустрів її руку, поцілував і зазвучали перші акорди вступу. Вони обидва заворожили людей і піснею загалом, й тим, як вони доносили її сенс до людських чуттєвостей. Музика і сенс, два гармонізуючих фактори, на які відгукується наша сутність, наше мисляче єство. Останні приспиви глядачі вже підспівували разом. А після коди просто вибухнув шквал оплесків.

Софія вже була переповнена щастям і незчулася, як Гіоргос об'явив її пісню. Все співалося, ніби на одному диханні. Всі страхи, про те що раптом може забути текст, який вчила за один день, розвіялися самі по собі. Тут вона почувалася природно, немов усе своє недовге життя провела у цьому оточенні. Саме з цими людьми жила, творила й розвивалася.

Після закінчення виступу вони спокійно перевдягнулися, склали свої речі та поки що замкнули у гримерці. А самі пішли до глядацької зали на зустріч з рідними й святкування Зимового Різдва.

Епілог.

Софія прокидалася і, як зазвичай повільно відкривала повіки, щоб спочатку роздивитися у якому зі всесвітів вона зараз знаходиться. Але спочатку вона відчула запах. Запах млинців та чогось персикового. Подумала відразу, що з кухні у домі дідуся й бабусі так сильно вона б не відчула аромати їжі на другому поверсі своєї кімнати. Тому варіантів було декілька. Або вона зновдесь у Болгарії, або ...

Примруживши очі, потроху роздивилася простір навколо. Так! Святі небеса! Вона залишилася у своєму Щасті. Бо це була квартира Васіліса. Вчора, увесь вечір вони провели спілкуючись з її батьками, а потім вирішили, що поїдуть ночувати до нього. Насправді саме ця подія найбільше її хвилювала вчора. Навіть більше за сам виступ. Бо для неї все було ніби як вперше, а ще було дійсно лячно більше не побачити коханого прокинувшисьдесь на півдороги до Бургаса і не зрозуміло в якому стані.

Вона всілася на ліжку, взяла склянку з водою, яка завжди стояла для неї на тумбочці й почувала тихі кроки. Дуже тихі, але вона ніби знала їх усе життя.

- Пташечко моя, доброго ранку, ти ж не відлетіла? - м'яко і невпевнено запитав Васіліс.
- Я тут, коханий мій. Сподіваюсь Всесвіт нагородив мене зрештою і залишив з тобою.

Софія знала напевно, що він зараз стримує сльози радості, щоб вони не полилися по всьому обличчі. В той час, як вона посміхаючись витирала своє.

– Все, що ми забажали спробуємо здійснити, чи не так?

Він підсів до неї, вона гладила його обличчя, він цілуючи її руки.

– Так, Софійка. Все буде, як ми забажали. Бо ти і є мій всесвіт, моя мудрість і мій політ.

© 20.06.2021 (Київ)